

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING 21. ÅRGANG NR. 3 SEPTEMBER 2007

Velfærd

Regeringen har fremlagt sine visioner for den fremtidige velfærd i Danmark i form af tre forslag om en kvalitetsreform for den offentlige sektor, en 2015-plan for den økonomiske udvikling og et forslag om lavere skat på arbejde.

Socialdemokraterne har samtidig fremlagt deres forslag indeholdende 29 punkter, som skal garantere minimumsstandarder for den fremtidige velfærd.

Glemte er alle ideologiske og holdningsmæssige modsætninger. Glemte er alle visioner om minimalstat eller klaseløst samfund. Der er i dag en bred tilfredshed med den socialliberale model med en liberal privatkapitalistisk sektor, som sørger for at skabe værdier, som den offentlige sektor derpå kan bruge til at levere velfærd til alle.

Vi modtager alle sammen ydelser fra fællesskabets kasse. Vi er alle blevet klienter.

Langt hen ad vejen har vi realiseret Karl Marx' vision om et samfund, hvor man yder efter evne og modtager efter behov.

Opinionsundersøgelser viser, at der er bred enighed om denne politik. De politiske slagsmål handler ikke længere om forskellige visioner, men om, hvem der rent teknisk er bedst til at levere varen velfærd.

Men midt i al denne fokuseren på service og kvalitet i velfærdsydelserne er det som om, man glemmer at tage højde

for de mennesker, som skal levere ydelserne.

Det er jo meget godt, at vi alle har krav på at blive serviceret, men disse krav forudsætter jo faktisk, at der er mennesker, som har pligt til at levere denne service.

"Gør din pligt og kræv din ret" er et gammelt socialdemokratisk slogan. Læg mærke til, at pligten nævnes først. Hvis ingen yder, er der heller ingen, der nyder.

Det er helt i overensstemmelse med denne ånd, når østeuropæiske arbejdere i disse år kommer til Danmark og yder fra dag 1.

Senest har integrationsministeren arrangeret busudflugter for kvinder, som skal lokkes til at blive en del af det danske samfund, og sundhedsministeren vil bruge milliardbeløb på sundhedstjeneste i ghettoområder, fordi de indvandrede ikke forstår at tage vare på deres eget helbred.

Der savnes en stillingtagen til disse uhyrlige udgiftsposter, både i regeringens forslag og i Socialdemokraternes.

Hvornår forestiller man sig, at disse indvandrere skal begynde at yde et positivt bidrag til det danske fællesskab? - når man ser bort fra den kulturelle berigelse, som de siges at repræsentere.

Verdensøkonomien er blevet global. Danmark og det øvrige EU skal i årene fremover konkurrere med fremstormende økonomier som Kina,

Indien og Brasilien, som ikke bruger ressourcer på sådanne udsigtsløse beskæftigelsesprojekter.

Det er på tide, at herboende folk "af anden etnisk herkomst end dansk", som ikke kan finde ud af at tilpasse sig vilkårene i den moderne demokratiske verden, hjælpes tilbage til deres herkomststeder - som af gode grunde ikke har noget som helst med fremstormende økonomier at gøre.

Skrækscenariet er, at Europa på sigt bliver en del af ét stort stagnerende Eurabia, som sover ind i den muslimske tusindårsnat. Det må ikke ske!

Harry Vinter

Sune Dalgaards sidste tale

Hovedkraften bag DDFs stiftelse holdt sin sidste tale ved foreningens 20-års jubilæum i marts.

side 4

Vi har holdt foredrag nok

"Det er ikke nok at sende oplysninger rundt på Internettet. Kampen skal organiseres", maner Åse Clausen Bjerg.

side 10

Sverige ligger for døden

"Svenskerne skal kysse mine fødder", skryder en kosovoalbaner i Malmø - og svenskerne adlyder!

side 12

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Giro: 4 54 75 51
BG Bank Reg.nr. 0415
Konto 454 75 51
BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harry.vinter@tele2.dk

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Bibliotekar Harry Vinter (formand)
tlf. 20 91 88 39
harry.vinter@tele2.dk

Tomas Kierstein (næstformand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Niels Bach Jensen
nielsbachjensen@yahoo.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
pv@nypost.dk

International redaktør:
Konsulent Ole Gerstrøm

AV-konsulent
Henrik Søndergaard

Publikationsansvarlig
Per Bührmann

Distributionsleder
Lars Larsen

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Fremtidige problemer i sundhedssektoren

I slutningen af juni blev jeg ringet op af sygeplejeelever fra Hillerød Sygehus, som spurgte, om vi i Den Danske Forening kendte til eksempler på etnisk diskrimination på sygehuse, og om vi havde en holdning til det emne.

Jeg svarede, at jeg kendte til talrige eksempler på, at muslimske patienter fordrede - og opnåede - særlige hensyn og privilegier. Jeg huskede også et eksempel på, at en dansker havde nægtet at lade sig behandle af en muslimsk læge.

Jeg gjorde de sygeplejestuderende opmærksom på, at det var et spørgsmål, vi ikke havde diskuteret i Den Danske Forening; men at hvis Den Danske Forenings generelle holdning havde været officiel politik igennem årene, så ville problemet - i lighed med talrige andre problemer - aldrig være opstået. Så havde de kunnet koncentrere sig om det, som deres fag drejer sig om: nemlig sygepleje.

Det var derfor min personlige holdning, jeg ville give udtryk for.

Og jeg har stor forståelse for den mand, som nægtede at lade sig behandle af en muslimsk læge. Når man erindrer sig, at mange muslimer mener, at de ryger lige lukt i himlen, hvor talrige smægtende jomfruer venter dem, som belønning for at udrydde vantro; så må jeg indrømme, at det kræver mod at lægge sig under kniven hos en muslimsk læge.

Personligt ville jeg ikke føle mig tryk ved at blive behandlet af en muslimsk

læge; og da slet ikke, hvis vedkommende kender mine politiske holdninger, forklarede jeg.

Jeg tilføjede, at jeg faktisk er mindst lige så utryk ved et modsat problem, som vi uden tvivl vil blive stillet overfor i de kommende år: nemlig, at muslimsk personale vil nægte at behandle vantro patienter - vil nægte at komme i berø-

ring med "urene" mennesker, som har spist svinekød. De vil ganske enkelt udelukke os danskere fra det sundhedsvæsen, som vi selv har skabt.

Jeg forklarede, at der kun findes én acceptabel løsning på problemet: hjemsendelse af de mange fjendtligt sindede indvandrede, som aldrig skulle have haft ophold i Danmark.

Jeg sluttede samtalen med at bede de sygeplejestuderende tænke tilbage på, hvad jeg havde sagt, når det - formodentlig - om få år er blevet til virkelighed.

At muslimske læger ikke nødvendigvis tager sig lægeløftet alvorligt, fik vi så alle bekræftet få uger senere, da netop muslimske læger gennemførte - heldigvis mislykkede - terrorhandlinger i England.

De har nok bedre held med sig næste gang.

Jeg fatter ikke, hvordan vore politikere tør at lukke disse fjendtligt sindede mennesker ind i landet. Hvor får de modet fra? Hvordan kan de forsvare det overfor deres egne børn?

Harry Vinter

UNCTAD anbefaler repatriering

FN-rapport påpeger de negative konsekvenser af de rige landes import af uddannet arbejdskraft fra de mindst udviklede lande og anbefaler hjemsendelser som middel til at skaffe fremgang i de fattigste lande

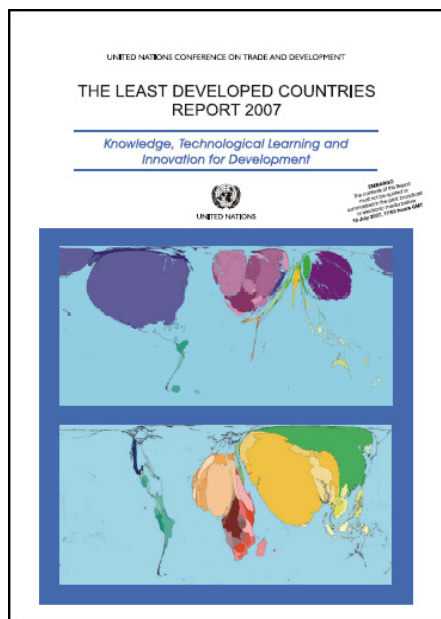
“Befolkningens begavelse er den mest afgørende determinant for samfundets fremtidige vækst og dets evne til at nyttiggøre teknologisk viden. Den er en afgørende betingelse for den teknologiske udvikling af erhvervslivet; og den er også en nødvendig forudsætning for handel, udenlandske direkte investeringer, licensproduktion og andre midler til udbredelse af teknologisk kunnen.”

Med disse ord indledes kapitel 4 i den nyligt udsendte rapport om ”Udviklingen i de mindst udviklede lande” fra FN-organisationen UNCTAD (De Forenede Nationers konference for handel og udvikling (United Nations Conference for Trade and Development)).

Kapitel 4, som har titlen ”Vedrørende den internationale vandring af uddannede personer” tager fat på et overset problem for de mindst udviklede lande: De rige landes ”tyveri” af den arbejdskraft, som de mindst udviklede lande selv har hårdt brug for.

“Veluddannede menneskers vandringer har langvarige konsekvenser for både de samfund, de forlader, og de samfund, de slår sig ned i. Lande kan enten vinde eller tabe ved disse vandringer: Indvandring af veluddannet arbejdskraft, som slår sig permanent ned i modtagerlandet, har en positiv effekt på modtagerlandets udvikling. Derimod medfører udvandring af veluddannet arbejdskraft, som forlader hjemlandet permanent, et tab af menneskelig kapital. Disse to processer kaldes henholdsvis ”hjerne gevinst” og ”hjerne tab” (brain gain/brain drain).

Vandring af veluddannet arbejdskraft kaldes ”hjerne cirkulation”. Det mest afgørende for et lands udvikling er den langsigtede nettoeffekt af disse vandringer.”

”De seneste data vedrørende det samlede antal udvandrede er fra optællinger i 1990 og 2000 i OECD-landene, som huser en stor del af de uddannede udvandrere. Tallene viser, at udvandringen af uddannet arbejdskraft voksede kraftigt i 1990’erne. Mens den samlede befolkning i OECD-landene voksede med under 20%, så voksede indvandringen med to tredjedele (12-20 millioner).”

”En politik for repatriering af uddannede personer kan have en positiv effekt i de mindst udviklede lande. Fordelene for de fattige lande vil være størst, hvis hjemrejsen bliver permanent, hvorved de uddannedes hjemlande vil få et vigtigt tilskud af menneskelig kapital.”

...
Hjemlandene skal i den forbindelse være åbne for at give de tilbagevandede deres statsborgerskab tilbage, i den udstrækning de måtte have fået statsborgerskab i andre lande.”

”Nogle europæiske lande har ydet støtte, som skulle opmuntre immigranter til at vende hjem. For eksempel har Frankrig, Italien og Tyskland ydet lån, uddannelse og teknisk støtte til immigranter. Frankrig har ydet lån til etablering af forretninger i hjemlandet til immigranter fra Mali og Senegal. Imidlertid har programmernes begrænsede udbredelse og effektivitet og dårlige økonomiske forhold i hjemlandene reduceret programmernes effektivitet. Alle sådanne forhold bør tages i betragtning, hvis sådanne programmer skal få immigranter til at vende hjem, og hvis deres tilbagevenden skal have en positiv indflydelse på hjemlandene.

Imidlertid har internationale organisationer som f. eks. The International Organization for Migration haft gode erfaringer med tidligere programmer for repatriering i Afrika: ”Det ser ud til, at kvalificerede hjemvendte personer gør en forskel, idet de besætter nøglepositioner i både den offentlige og den private sektor”, hedder det således i rapporten fra UNCTAD.

Rapporten giver stof til eftertanke. Folk, som mener det alvorligt, når de taler varmt for støtte til udvikling af mindre udviklede lande, bør overveje, om ikke Integrationsministeriet burde omdannes til Ministeriet for Repatriering.

Kilde: www.unctad.org

Table 31. Brain drain from LDCs to OECD countries, 1990 and 2000

Country group/ Country	(Percentage)				Rate of out-migration		Increase in out-migration rate	
	1990		2000		1990-2000			
	Total	Tertiary educated	Total	Tertiary educated	Total	Tertiary educated		
	(A)	(B)	(C)	(D)	(C-A)	(D-B)		
Africa and Haiti								
Central (and North)								
Democratic Rep. of the Congo	0.3	8.3	0.3	7.9	0.0	-0.4		
Sudan	0.1	5.0	0.2	5.6	0.1	0.6		
Angola	2.7	7.1	2.7	25.6	0.0	18.5		
Chad	0.1	8.7	0.1	6.9	0.0	-1.8		
Central African Republic	0.2	4.4	0.2	4.7	0.0	0.3		
Equatorial Guinea	0.2	4.3	4.1	34.1	3.9	29.8		
Average	0.6	6.3	1.3	14.1	0.7	7.8		
West (and Haiti)								
Burkina Faso	0.1	3.0	3.4	6.7	3.3	3.7		

...
Kilde: www.unctad.org

Sune Dalgaard's sidste tale

Sune Dalgaard's tale ved Den Danske Forenings jubilæumsmøde i Roskilde d. 17. marts blev samtidig hans sidste

I 1985 afsluttede jeg som 63-årig min livslange ansættelse i rigets arkivvæsen. Jeg følte nu at måtte gå aktivt i kamp mod indstrømningen af helt fremmede mennesker i Danmark. Det havde jeg i årtier set på med største uvilje og bekymring, men holdtes tilbage bl.a. af hensyn til min stilling i arkiverne, som jeg følte ikke at burde bebyrde med en utvivlsomt meget omstridt og udskreget offentlig fremtræden.

Det viste sig imidlertid meget vanskeligt at komme til orde i blade, men lykkedes dog til dels efter et par år med stigende uro over udviklingen især efter den ulykkelige udlændingelov fra 1983. Navnlig Søren Krarups uforståede kamp mod udviklingen kridtede banen op. Da han i september 1986 tog fat på gennem en ny komité at starte en målrettet indsats mod den store landsindsamling "Flygtning 86" og mod loven af 1983, opfordrede han mig til at indtræde i komiteen, hvad jeg gerne gjorde, og søgte i de næste mange måneder at udføre min del af de ganske arbejdsskrævende opgaver i komiteen. Det blev min ene indgang i kampen, men sideløbende dermed var der et initiativ, som andre kredse i København havde taget, og som efter ganske lange drøftelser og forberedelser førte til stiftelsen i marts 1987 af Den Danske Forening.

Fra starten havde jeg sammen med en gammel, erfaren journalist påtaget mig at få foreningens medlemsblad "Danskeren" op at stå. Det var et meget tidkrævende og mangeartet arbejde, men lykkedes dog med det tilsigtede resultat. Det var derfor ikke efter ønske, at jeg i 1988 måtte påtage mig også at være foreningens formand og måtte bestride begge hverv, indtil det endelig i 1990 lykkedes at få Ole Hasselbalch til at påtage sig formandshvervet. Det blev

indledningen til et meget langvarigt og betydningsfuldt formandskab.

Mine få år som formand kom imidlertid til at rumme nogle af de mest dramatiske konfrontationer med den efterhånden meget sammentømrede og hensynsløse front af såkaldte antiracister, som på alle mulige måder søgte at hindre vor

stole på den beskyttelse, politiet så var forpligtet til at yde os.

Denne ekstreme situation kulminerede i to store sammenstød ved DDF-møder i Gentofte og på Østerbro 7. og 26. september 1988, hvor de offentlige lokaleejere havde brudt lejemålene, så vi måtte holde møderne i det fri udenfor efter at have anmeldt dem til det stedlige politi som demonstrationer. De førte begge til store mod-demonstrationer af talrige skarer af yderst truende og voldelige "antiracister" og autonome fra den yderste venstrefløj, hvor kun til dels utilstrækkelige politistyrker sikrede os mod at blive løbet helt over ende eller maltrakteret på liv og lemmer. Vi - inklusive adskillige ældre damer, som Ekstra-Bladet latterliggørende havde omtalt som DDFs "tanter", men som vist Jesper Langballe i beundring for deres mod og standhaftighed i stedet gav hædersnavnet "jerntanter" -, blev imidlertid på vor plads.

I Gentofte 7. september, hvor vi til mødet havde fast aftale om leje af et større mødelokale i kommunens fine nye centralbibliotek, appellerede jeg stærkt direkte til borgmesteren om at fastholde aftalen. Men forgæves. Først da politiforstærkninger med hunde var nået frem og havde fået fordrevet demonstranterne, som også bestod af en del "punker"piger med grønt eller ildrødt hår, som var dygtige til at overspytte os, kunne mødet begynde med en gammel, højt dekoreret norsk modstandsmand som taler. Han måtte stå på vor sekretærs køkkentrappetige som talerstol og tale med en megafon for at blive hørt, men havde nok tidligere mødt det, som var værre. Det gav et meget sigende billede af møde- og ytringsfrihedens daværende vilkår i Danmark.

Mødet på Østerbro var sikret lokale ved lejeaftale med KUC (Københavns Ungdoms Centre) i Medborgerhuset i Århusgade, men aftalen blev brudt, så

beståen og aktiviteter. Det var begyndt allerede ved vort stiftelsesmøde i Virumhallen 18. marts 1987 med voldsomme angreb og fortsat ved vore følgende større møder. Nu fortsatte det med nye midler for at hindre, at vi overhovedet kunne afholde møder for vore medlemmer og sympatisører eller for almenheden. I lang tid måtte vi se på, at vore møder blev forhindret eller chikaneret enten direkte eller ved, at lokalelejeaftaler blev fragået af udlejerne, så vi pludselig stod på gaden uden normal mulighed for at afholde møder under tag og med sædvanlige mødefaciliteter. Vi stod imidlertid fast på, at vore møder skulle gennemføres, om det så måtte ske på åben gade under de mest primitive og ubeskyttede forhold. Det gav selv sagt vore modstandere mulighed for at angribe os fysisk og henviste os til at

Sune var et enestående menneske – arbejdsom ud i det ekstreme, overordentlig omhyggelig med blik for selv de mindste detaljer og altid repræsenterede det kølige overblik og den nøgterne ræsonneringsevne uanset hvor presede omstændigheder, han måtte fungere i. I styrelsen var han den, der hele tiden fastholdt diskussionerne på det saglige, og som konstant havde det praktisk mulige for øje, men som også var villig til at satse, når det gjaldt. Hans uforstyrrede ro, uanset hvad der foregik omkring ham, var legendarisk, hvad enten det var i en tilspidset medicæssige situation eller han var truet rent fysisk, sådan som det var almindeligt i foreningens første mange år.

Hans fortid turde være velkendt – han kom fra modstandsbevægelsen. Uagtet han her var en af de tidligste aktive, lykkedes det først det tyske sikkerhedspoliti GESTAPO at identificere ham ret sent. Han blev arresteret i december 1944, uden at man dog fandt ud af, at han arbejdede for Information og yderligere indgik i en militærgruppe. Til alt held var han derfor ikke nået længere end til Frøslev, da befrielsen kom. Han tilsluttede sig siden Hjemmeværnet, hvor han indgik i AS, hvilken tilknytning han fastholdt til det sidste.

Med denne baggrund kunne man have forventet, at han havde fået en anden behandling, end han faktisk fik i foreningsembedet. Ikke blot måtte han tåle udhængning som ”racist” og ”nazist”. Han blev også udsat for ydmygelser fra det elitære Danmark, som på den måde søgte at markere sig på et moralsk mere ophøjet niveau end han. Han tog imidlertid det hele med uforstyrret ro og veg ikke en tomme fra den kurs, som var sat med ét overordnet mål for øje, nemlig at sikre danskernes ret til at eksistere på dansk grund på egne præmisser og i fred for vildt fremmede menneskers indtrængen. Hans sprogbrug var klar og direkte, hans ræsonnementer altid skarpe. Til sammen en cocktail, som gang på gang fik foreningens modstandere til at glippe med øjnene og hengive sig til modangreb, der i mangel af et tilsvarende intellekt som regel måtte indskrænke sig til nedrigheder.

Han vil blive hårdt savnet.

Ole Hasselbalch

”Repatriering af fremmede og hjælpearbejde i det fremmede”

Det følgende er et udsnit af en tale, som Sune Dalgaard holdt på DDFs sommerstævne i 1988.

Som den tredje mulighed for flygtningepolitikken og som et naturligt modstykke til integrationstanken står repatrieringen, det, at flygtningen vender tilbage til sit hjemland eller sin hjemregion.

Dette er vel i og for sig af alle antaget som det ønskeligste, som det mål, der ligger til grund for alt flygtningearbejde og al flygtningepolitik. I flere andre asyllande er repatriering, både frivillig og tvungen, da også en fast del af flygtningepolitikken. I Danmark derimod har der været en tilbøjelighed til at skubbe denne mulighed i baggrunden eller til at behandle den som en mere teoretisk og ukonkret eventualitet, som noget vagt og muligt fremtidigt, man ikke aktuelt behøvede at beskæftige sig nærmere med. Fra Dansk Flygtningehjælps og den hele fremmedlobbys side har man desuden holdt på, at al repatriering af flygtninge skulle ske frivilligt, så ingen kunne sendes ud af landet imod sin egen vilje eller eget ønske.

Denne holdning må naturligvis ses i sammenhæng med de samme kredsers stærke fastholdelse af integrationspolitikken, der som nævnt lægger op til det modsatte af repatriering. I det omfang, denne politik har tiltrukket ”flygtninge” af økonomiske årsager mere end af politiske, er mulighederne for at få disse til spontant at vende frivilligt hjem selv sagt også kun teoretiske. En ændring af politiske eller retssikkerhedsmæssige forhold i hjemlandet er naturligvis ikke noget afgørende incitament til hjemvenden, hvis årsagen til ”flugten” mest har skullet søges på helt andre områder...

Dansk fremmedpolitik må af alle de her anførte grunde gå ud på først og fremmest at sætte en effektiv stopper for den fortsatte omfattende indstrømning af vildtfremmede mennesker her til landet. Dernæst på under humane og effektivt støttende former at bringe så mange som muligt af de indstrømmede tilbage til, hvor de kommer fra og hører hjemme. Endelig på sammen med andre starter i vor verdensdel og kulturkreds at hjælpe til med at skabe bedre livsvilkår i udvandringslandene bl.a. ved at få styr på den befolkningsekspllosion, som sker i mange af disse lande, og som naturligvis er forudsætningen og den stærkeste drivkraft bag indvandringspresset.

vi måtte bruge gaden udenfor. Ole Hasselbalch skulle meget passende til situationen tale om ”Indvandringspolitikken og ytringsfriheden”. Moddemonstranterne havde fået anvist en tilstødende gade, men myldrede hurtigt over foran os, hvor politiet kun med største besvær kunne holde dem stangen. Jeg blev som leder og demonstrationsanmelder af vort møde stærkt anmodet af politilederen om at opløse vort møde, hvad jeg bestemt nægtede, så betjentene måtte fortsætte med at modstå presset bag deres plastskjolde. Autonome kastede fra gaden malingsglasbomber ind over os, så mange fik tilsvinet eller ødelagt deres overtøj. Først efter en times tid lettede situationen noget, så Hasselbalch ved 21-tiden kunne begynde at oplæse sit foredrag i skæret fra en gadelygte. Sådan var vilkårene her.

Situationen var dog tydeligvis blevet for belastende for politikerne, så KUC søgte, utvivlsomt efter besked fra højere sted, at finde en ordening med os. Den sikrede os mødemulighed i nogle af medborgerhusene, hvor vi faktisk i de følgende år holdt en del møder i København. Presset fortsatte derimod så at sige overalt i provinsen i adskillige år derefter og vanskeliggjorde og indskrænkede i høj grad vor mødeaktivitet dér bl.a. ved at skræmme lokaleejere fra at udleje til os.

Min tvungne forbindelse af formandspost og redaktørhverv vedblev som nævnt til foråret 1990, da Hasselbalch endelig overtog formandskabet. I de følgende år af 1990'erne kunne jeg så koncentrere mig om det stadig mere krævende redaktionsarbejde, efterhånden meget effektivt bistået af Peter Neerup Buhl, der gradvis overtog det meste. Jeg vedblev dog at stå som medieansvarlig redaktør og gennemgik fortsat på forhånd de enkelte numre for at bistå med råd og dåd til de skiftende producerende personer og for at kunne gribe ind, hvis der agtedes optaget noget, som jeg af den ene eller anden grund måtte afvise.

Denne tilstand fortsatte til 2006, da der skete så store ændringer i produktionen, at jeg fandt at måtte fratræde som ansvarlig redaktør, hvilket dog først blev effektueret og fremgik af bladet fra foråret 2007.

Dermed afsluttedes en så at sige uafbrudt tilknytning til ”Danskeren”s redaktion og fremstilling siden foreningens start i 1987.

”Projektet”

Masterplanen for Det Muslimske Broderskab’s magtovertagelse

Af Ole Gerstrøm

Den 7. november 2001 foretog schweizisk politi en ransagning af en luksusvilla i Campione, Schweiz. Man var interesseret i ejeren, Youssef Nada, som var direktør for Al-Taqwa Banken i Lugano. Han havde i mere end 50 år deltaget i Det Muslimske Broderskab, og han indrømmede at være en af organisationens internationale ledere.

Det Muslimske Broderskab blev grundlagt i Egypten i 1928 af Hasan al-Banna, farfar til Tarek Ramadan, den velkendte euro-muslimske akademiker, der ikke vil tage fuld afstand fra stening, men blot foreslår en midlertidig indstilling af denne familieretslige praksis. I Danmark kender vi bedst afdøde imam Abu Laban fra Det Islamiske Trossamfund, Dortheavej, København NV, som den tve-tungede repræsentant for Det Muslimske Broderskab.

Broderskabet har som sit motto: ”Allah er vort mål, Profeten er vor leder, Koranen er vor lov, Jihad er vor vej, at dø på vej mod Allah, er vort højeste håb.”

Baggrunden for ransagningen var undersøgelser af hvidvaskning og terrorfinansiering omfattende Al-Qaeda, HAMAS (den palæstinensiske gren af broderskabet), det algierske GIA, og det Tunesiske Ennahdah.

Under ransagningen af den schweiziske villa fandt man en 14-siders plan skrevet på arabisk, dateret 1. december 1982. Her var der formuleret en 12-punkts strategi kaldet ”Projektet”, som omhandlede ”etableringen af et islamisk styre på jorden”. Nada erklærede over for de schweiziske myndigheder, at det usigtede dokument var udarbejdet af islamiske forskere med forbindelse til Det Muslimske Broderskab.

Den israelske islamforsker Reuven Paz siger, at ”Projektet” var grundlaget for etableringen af broderskabets internationale organisation i 1982. En oprindelige plan fra 1960’erne gik ud på at overføre syriske og egyptiske intellektuelle medlemmer af broderskabet til Europa. Naser Khader kom iøvrigt som 11-årig til Danmark fra Syrien i 1974.

Hvad der gør ”Projektet” helt unikt er, at det indeholder en fleksibel, flerfaset, langtidsplan for en ”kulturel invasion” af vesten omhandlede indvandring, infiltration, overvågning, propaganda, protest, bedrag, politisk legitimitet og terrorisme. Planen er åbenbart fulgt. Således er der indført parallelt islamisk styre i Sverige, Danmark blev udsat for tegnings-jihad, franskmændene fik en bil-afbrændings intifada og englænderne fik 7/7 terroristangrebet. *Projektet’s* elementer gennemføres med succes.

Projekt-dokumentet har cirkuleret i efterretningskredse, men er stort set ikke omtalt i pressen. Det kom først til offentlighedens kendskab med den schweiziske journalist Sylvain Besson’s bog, ”La conquête de l’Occident: Le projet secret des Islamistes (Erobringen af Vesten: Islamisternes Hemmelige Projekt),” fra oktober 2005.

Her følger en række af de taktiske tiltag fra ”Projektet:”

- Etablering af netværk og koordinering af aktioner mellem ligesindede islamiske organisationer;
- At undgå åbne alliancer med kendte terroristorganisationer og – individer for at opretholde en tilsyneladende moderat fremtræden;
- Infiltrering og overtagelse af eksisterende muslimske organisationer for at bringe dem på linie med Det Muslimske Broderskabs kollektive mål;
- Brug vildledning for at maskere målene for islamiske aktioner, blot dette ikke er i konflikt med sharia-lov;
- Undgå sociale konflikter med lokale vesterlændinge, nationalt og globalt, når dette kunne skade langtids evnen til at ekspandere den islamiske magtbase i vesten eller provokere et tilbageslag mod muslimer;
- Etablering af finansielle netværk til at betale arbejdet med omdannelsen af de vestlige lande, incl. understøttelsen af fuldtids administratorer og arbejdere;
- At foretage overvågning, indhente data, opsamle data og etablere faciliteter til dataoplagring;

- Etablering af overvågningssystemer for at følge vestlige medier med henblik på at advare muslimer mod ”internationale sammensværgelser imod dem;”
- At dyrke et islamisk intellektuelt fællesskab incl. etablering af tænketanke og græsrods-grupper, udgivelse af akademiske studier for at legitimere islamiske standpunkter og for at skrive den islamiske bevægelses historie;
- Udvikling af en sammenhængende 100-års plan for at fremme den islamske ideologi på verdensplan;
- Afbalancering af internationale mål med lokal fleksibilitet;
- Udbygning af omfattende sociale netværk af skoler, hospitaler og velgørende organisationer dedikeret til islamiske idealer, så kontakten med bevægelsen af muslimer i vesten er konstant.
- Ideologisk involvering af engagerede muslimer i demokratisk-valgte institutioner på alle niveauer i vesten incl. regeringer, NGO’er, private organisationer og faglige organisationer.
- Deltage i brugen af vestlige institutioner indtil de kan konverteres og bringes i islams tjeneste;
- Udformning af islamiske forfatninger, love og politikker for senere ikrafttræden;
- At undgå konflikter inden for de islamiske bevægelser på alle niveauer, incl. udvikling af processer for konfliktløsning;
- At indgå alliancer med vestlige ”progressive” organisationer, der deler lignende mål;
- Etablering af selvstændige ”sikkerheds styrker” for at beskytte muslimer i vesten;
- Opflamme til vold og holde muslimer i vesten i en ”jihad-sindstilstand;”
- At understøtte *jihad*-bevægelser overalt i den muslimske verden gennem ledelse af bøn, propaganda, personel, finansiering, teknisk og operational støtte;
- At gøre den palæstinensiske sag til en global kernesag for muslimer;
- At gøre den totale befrielse af

Palæstina fra Israel og dannelsen af en islamisk stat en hjørnesten i planen for den globale islamiske dominans;

- At ophidse i en konstant kampagne for at opildne til muslimsk had mod jøder og forkaste enhver diskussion om forsoning og sameksistens med dem;
- Aktivt at skabe *jihad* terror-celler i Palæstina;
- At sammenkæde terrorist-aktiviteterne i Palæstina med den globale terror-bevægelse;

- At indsamle tilstrækkelige pengemidler til ubegrænset at forlænge og understøtte *jihad* verden rundt;

“Projektet” blev altså skrevet i 1982, da de nuværende spændinger og terroristaktiviteter i Mellemøsten kun var i deres spæde begyndelse.

I uhyggeligt omfang kan vi konkludere, at disse retningslinier svarer til faktiske islamiske aktiviteter i den vestlige verden, hvad enten vi ser på “de moder-

ate” eller på egentlige terrorgrupper gennem de seneste par årtier. Der kan næppe være megen tvivl om, hvad 100 års-planen indeholder.

Kilder:

<http://www.frontpagemag.com/articles/Read.aspx?GUID={61829F93-7A81-4654-A2E8-F0A5E6DD3DC4}>

<http://www.e-prism.org/aboutprism.html>

<http://www.cooperativeresearch.org/context.jsp?item=a1282theproject>

Islamisk ”Fredsbbevægelse” agiterer

Af G. Johnsen

Olaf Gerlach Hansen, tidligere chef for det under udenrigsministeriet hørende Center for Kultur og Udvikling (CKU), beskrev den 13. juni 2005 ved en konference i Rabat i Marokko, hvordan man skulle virkeliggøre de i 70'erne afgivne EU-løfter til de arabiske lande. Med andre ord, hvordan man skulle påtvinge de europæiske befolkninger at acceptere og underkaste sig islam og realisere EU-politikernes og arablandenes drømme: et EURABIA - til fordel for storfinansens industri- og handelsplaner.

I projektet indgik også, at 2006 udråbtes til ”et multikulturelt år”.

Med udenrigsminister Per Stig Møllers velsignelse og anbefaling arrangerede CKU en udstilling om Mellemøsten og de islamiske stater i Nordafrika under titlen ”Images of The Middleeast”. Man reklamerede intenst for festivalens kunstneriske indhold, men

undgik at fortælle, hvad det egentlig gik ud på: nemlig en islammission rettet mod danske skoleelever.

Også Helsingborg deltog i festivalen. Sverige går som så ofte før aktivt i spidsen for islamisering, i dette tilfælde altså i forbindelse med ”falskspillerne” i Danmark.

Islam er klar over, at det billede, indvandrerne giver den europæiske befolkning af islam, stort set er negativt på grund af muhammedanernes mishandlinger, vold og voldtægter etc. Der skal minsandten meget til for at ændre dette billede og indbilde folk, at islam i virkeligheden er en fredseltskende religion!!!

Det svenske studieforbund ”Sensus”

gik i samarbejde med det islamiske studieforbund ”Rushd” om at uddanne islamiske ”fredsagenter”. Sensus’s leder, Mats Bernerstedt, indrømmer, at han ikke selv har meget kendskab til islam.

Imamen Othman Al-Tawalbeh i Helsingborg, der stammer fra Jordanien, er islamolog og søger som ”fredsforsker” at forene de to uforenelige kulturer f.ex. gennem fælles morgenandagter, gudstjenester eller skoleafslutninger. Han er projektleder i ovennævnte studieforbund ”Rushd” og har været udsendt af det svenske udenrigsministerium til dialogturné i Ægypten og Jordanien.

Fredsprojektet har et budget på 1,5 millioner. Pengene kommer fra Sveriges Ungdomsstyrelsen (250.000), Folke Bernadotte Akademien (300.000) og Allmänna arvsfonden (870.000).

Fra 2005 til nu i 2007 har de uddannet et hundredtal unge muslimer mellem 16 og 25 år til ”fredsagenter”. Disse skal oplære flere ”fredsagenter” og ligesom missionærer sprede et fredens billede af islam gennem studiecirkler og - vigtigst - i skolerne til de forsvarsløse skoleelever!!! Desuden skal der udgives ”en håndbog i islamisk fredskultur” (sic!).

Målet er at danne en aktiv islamisk fredsbbevægelse, der kan samarbejde med kristne fredsbbevægelser, først i Sverige, siden i EU og i resten af verden. Der har hidtil aldrig eksisteret nogen form for islamiske fredsbbevægelser,

hvilket næppe kan undre nogen! Et par af disse islamiske fredsagenter optrådte i Almedalen på Gotland under den traditionelle politiker-uge i juli.

Som planlagt (og omtalt i Festivalavisen fra ”Images of The Middleeast” sensommeren 2006) har man sendt unge - både kunstnere, journalister og ”fredsagenter” - til Mellemøsten for videre information. Således har en gruppe unge svenske muslimer her først på året deltaget i et ”fredspilotkursus” på Anna Lindh Fondens Institut i Alexandria (som er en del af ”Barcelona-processen”). Man var benøvet over at skulle ”træffe store navne dernede”. Og hvem var de ”store navne”?

Tidligere våbeninspektør Hans Blix, en ægyptisk mufti og religionsministeren... Og der var arrangeret mange forelæsninger på Al Azbar-Universitetet i Kairo, sagde Anna Lindh Institutets leder Jan Henningsson...

Frikirkepræst Stanley Sjöberg advarede i den svenske avis ”Världen idag” 20.7.07: nok er det vigtig at velkomme ærlige muslimeres ønske om at fremme fred, men man skal ikke være blind for, at koranen opfordrer til vold. Jo, vi ”ikke-muslimer” har god grund til at være skeptiske.

Vi har også lært en del fra tidligere såkaldte fredsprjekter, som i virkelighed havde andet formål: tænk på den sovjetstyrede fredsbbevægelses mange fraktioner og medløbere under Den kolde krig.

Alle mennesker ønsker fred, men spørgsmålet er alene: - - - på hvilke betingelser?

Kilder: Avisen ”Världen idag” 20.7.07, Gøteborgs-Posten, Sundsvalls Tidning etc.

CEPOS og samfundsdebattens ægte tabu

Et velkomment fænomen i de seneste års samfundsdebat har været det såkaldte Center for Politiske Studier. På sagligt grundlag har det brudt tabuer og sagt ubehagelige sandheder om den danske samfundsmodels manglende bæredygtighed på længere sigt. CEPOS har overbevisende fremført, at der ingen sammenhæng er mellem sand velfærd og vor kolossale offentlige sektor, som nok kan halveres uden nationale skadevirkninger.

Historikeren David Gress udgav tidligere i år i samarbejde med CEPOS den fremragende bog "Velstandens kilder", som går i dybden med forklaringer på dét, der har skabt og opretholdt Vestens velstand – et komplekst sammenfald af kulturelle, religiøse og politiske forhold. Det hele er imidlertid nu ved at kollapse pga. selvsamme velstands demoraliserende virkning.

Det tankevækkende i vor sammenhæng er dog, at Gress på over 300 sider kun formår at berøre den massive demografiske udskiftning i Vesten i nogle få linjer, og da blot som et forsørgelsesproblem blandt andre og som et endda

ønskværdigt fænomen, hvis indvandrere er velkvalificerede.

CEPOS' formål er ifølge Gress at "skabe et bedre Danmark", men det ses altså altovervejende som et omstrukturings- og liberaliseringsprojekt. Men vil velstandens kilder mon herefter springe i et multikulturelt/halvmuslimsk Danmark? Tal fra Sverige viser, hvordan fremmedbosættelserne er veritable, altopslugende "sorte huller" i et ellers velordnet økonomisk univers. (Gress bruger forbløffende nok Sverige som et økonomisk forbillede!).

CEPOS legemliggør et besynderligt paradoks: Kun et (desværre) lille mindretal af befolkningen ønsker det liberale samfund, men tænketanken har samlet en lang række fremtrædende akademikere og nyder anerkendelse som vægting, "uafhængig" instans, der trods alt lyttes til. Et stort flertal i Danmark er derimod imod masseindvandringen, men den ledende tænketank på det område, DDF, er uden fremtrædende ambassadører og er i debatten marginaliseret og ekstremiststemplet.

Det er endnu et eksempel på, hvordan

meningsdannerne lever i deres egen osteklokke i forhold til folkets reelle bekymringer og kun lader pseudoløsninger på det egentlige problem komme til orde. Fungerede den danske velfærdsstat ikke udmærket, inden vi blev socialcenter for alverden? CEPOS har ideologisk ikke interesse i at fremhæve andre forklaringer på nedturen end socialismen, og socialisterne er nu primært blevet multikulturalister og internationalister og har interesse i, at debatten bortledes fra deres akilleshæl, nemlig det muslimske danaide-kar, og i stedet kommer til at handle om det, der konkret blot bliver detaljer i den interne samfundsorganisering.

At et liberalt samfund som sådant vil have færre muslimproblemer end socialstaten, er en af tidens skæbnesvangre illusioner. Hvis CEPOS ikke klart og højroestet anerkender ændringen af Vestens etniske basis som et selvstændigt kæmpeproblem, vil "tænketanken" gøre mere skade end gavn i kampen for et bedre Danmark.

P.N.B.

Æret være deres minde

Det er slut med dansk deltagelse i Irak.

Hvis man tænker tilbage på de forløbne år, hvor Danmark har været en del af en koalitionsstyrke, har der ikke været enighed om ret meget.

Fredskonsortiet (M. Lykketoft, N. H. Petersen, Villy Søvndal) har konstant forsøgt at forklare, at krigen i Irak er en stor fejltagelse og at de danske tropper burde trækkes hjem. Men de har ikke haft noget svar på, hvem der så skulle skaffe fred i Irak.

Det er et ynkeligt kapitel, de tre "fredsmagere" har skrevet ind i dansk politisk historie.

Danmarks tilstedeværelse i Irak har haft betydning, og der er gjort en stor indsats fra danske officerer og soldater.

Det er derfor et spørgsmål, om det er rigtigt af ministeriet Fogh Rasmussen, at trække de danske soldater ud nu. Der er stadig masser af opgaver i Irak, som endnu ikke er løst.

Dette problem skriver Weekendavisen en ledende artikel om den 27. juli. Under overskriften "TAK" kan man her

bl.a. læse følgende:

"Fra politisk hold har man besluttet, at opgaven nu er "løst"; at den irakiske hær og det irakiske politi nu selv er i stand til at overtage ansvaret for sikkerheden i området.

Det er åbenlyst for enhver, at dette ikke er korrekt.

Den amerikanske regering begrundede i sin tid invasionen af Irak med en række åbenlyse løgne - åbenlyse for enhver, der gad læse UNSCOM's rapporter og sætte sig bare nogenlunde ind i forholdene i Irak under Saddam Hussein - og nu begrundes den danske regering tilbagetrækkelsen af de danske styrker med en løgn.

Det er usselt, det er svigt af de danske soldater og officerer såvel som deres familier, og det kan ikke andet end give grobund for dyb mistillid til den danske regering og velbegrundet uvilje mod fremtidige engagementer.

Der kan være udmærkede begrundelser for at trække sig ud af Irak.

Hvorfor ikke fremsætte dem og der-

med bevare sin troværdighed?

Også danske oppositionspolitikere gør sig skyldige i en løgn: løggen om "den irakiske modstandsbevægelse".

Der findes ingen væbnede grupper i Irak, som bekrieger koalitionsstyrkerne og de nationale irakiske sikkerhedsstyrker i en suveræn irakisk stats navn. Der findes ikke en eneste væbnet gruppe, der er værdig til betegnelsen "modstandsgruppe"

Ikke én af de mange, væbnede grupper tænker i nationen Irak og dens suverænitæt, endsige et frit land.

Deres mål er at opnå magt over bidder af Irak, hvor de underkaster befolkningen diverse former for politisk undertrykkelse og økonomisk afpresning - også kaldet bølleregimente - og at bruge denne lokalmagt til at få mere magt i Bagdad.

Samtlige grupper har været meddelagtige i grusomme forbrydelser.

De har myrdet civile, de har mishandlet og torteret landsmænd til døde, de har begået røverier og kidnapninger, de

har ødelagt vand- og elforsyning og olierørledninger.

Hvordan kan nogen dog betegne denne hoben bøller, kriminelle og terrorister som "modstandsbevægelse"? Det er usselt.

Koalitionsstyrkerne har siden oktober 2003 opholdt sig i Irak med mandat fra FN.

Siden januar 2005 har Irak haft en internationalt anerkendt demokratisk valgt regering.

Nu fire år efter Saddam-regimets fald, er Irak på vej.

Der er hele tiden bevægelse, i siksak, i cirkler, baglæns, på stedet, men dog alligevel også fremad mod bedre tider. Skridt for skridt."

I slutningen af den ledende artikel står der følgende:

"Tusinder af irakere har positive erfaringer med de danske soldater og officerer og er taknemmelige for deres ind-

sats.

Det bør vi også være alle som én i Danmark.

Hvor fattigt et ord som tak end er, når mennesker har risikeret deres liv, førlighed og psykiske stabilitet, så skal det være med det ord, vi møder alle de danske militærfolk, der har gjort tjeneste i Irak. TAK

Seks danske mænd har mistet livet i Irak. Æret være deres minde."

Poul Vinther Jensen

Morgendagens døde

Forgangne fredag, efter at have deltaget i Sune Dalgaard's begravelse, kørte jeg på hjemvejen indenom et ældre ægtepar, som jeg sætter stor pris på. Mandens lange liv og erhvervsmæssige baggrund som faglært industriarbejder har, sammen med hans intelligens, videbegær og personlige integritet, skabt en formiddabel blanding. Han er simplethen indbegrebet af dannelse.

Under samtalen kom vi til at tale om historisk viden. Den gamle arbejder fortalte om, hvordan en nevø var kommet forbi, da han for nylig blev student med høje karakterer. Onkel tog ham med ind til København, hvor de slentrede rundt i det smukke vejr. De passerede det ene mindesmærke efter det anden.

Til sidst stod de og så på det store billede af Thorvaldsens hjemkomst. Hver gang de havde stået foran en statue eller et billede havde onkelen fortalt. Den unge student havde lyttet, og hver gang sagte; "Jeg

kender ham ikke!" Til sidst sagde han; "Jeg er totalt blank, og det er mine kammerater også, for jeg var den i klassen,

veluddannede forældre - veluddannede, men uden dannelse, fordi de ikke kender den historie, som de selv er udsprunget af. Uden den dannelse er man forsvarsløs. Man aner nemlig ikke engang, at man er uvidende. Derfor bliver man til fals for enhver taskenspiller og ethvert sødtklingende lune.

Som Martin A. Hansen skrev i sit digt "De henrettede"; "Danmark rejstes jo på grave. Riget er de dødes gave."

Riget er kun riget, så længe der er sammenhæng, så længe der er ånd. Historisk viden og dannelse, der udgør kommende slægters mentale immunforsvar, kan kun komme fra de, der er ældre end dem. Den kan kun komme fra os.

Det forpligter os til selv at søge den og at give den videre, for vi er morgendagens døde.

Tomas Kierstein

der vidste mest om historie."

Studenten er heldig. Han har en dannet onkel. Hans klassekammerater har blot

Samme situation i Kosovo og Tibet

Under overskriften "Lad Kosovo selv bestemme" sammenligner Venstres udenrigsordfører Jens Hald Madsen i Berlingske Tidende 10/8 situationen i Kosovo med situationen i Tibet, idet han mener, at Kina skulle være modstander af at lade befolkningen i Tibet selv bestemme.

Det skal han ikke være så sikker på. I dag har Tibet nemlig kinesisk befolkningsflertal. På det punkt er forholdene i Kosovo og Tibet ens.

Begge steder har et naboland udøvet demografisk aggression ved at lade folk sive ind til naboen, således at de indtrængende i dag udgør flertallet.

Flertalsafgørelse i Kosovo, som i praksis vil betyde Albanien's annektering af 15% af nabostaten Serbien, og flertalsafgørelse i Tibet, som i praksis vil cementere Kinas annektering, vil begge steder indebære en blåstempling af demografisk aggression.

H.V.

Nu sidder vi her igen for 117. gang og holder foredrag for hinanden

Grundlovstale holdt af Åse Clausen Bjerg i Næstved 5. juni 2007

Egentlig har jeg for længe siden besluttet mig for at holde op med at deltage i møder og høre på taler og skrive læserbreve og også selv at holde taler, fordi alt dette indtil nu ikke har ført til noget. Der skal helt andre boller på suppen i den modstandskamp, vi er i gang med. Det er ikke en almindelig modstandskamp men en kamp mod en ideologi, som forskanser sig bag religion. Det drejer sig også om en kamp mod vore egne landsforrædere, som der er mange af, og en kamp mod vore egne politikere, som hjælper islams march på vej.

Vi sender oplysninger rundt på mail til hinanden, og det er vigtigt med oplysninger, både om, hvad der foregår ude i verden mht islamsk march og også med hensyn til, hvad der foregår i Danmark. Men når oplysningerne siver rundt i flere omgange og bare cirkulerer, uden at vi bruger dem til noget, så er det ikke noget værd, for oplysninger i sig selv kan ikke udgøre en modstandskamp.

Det er meget godt at vide, hvor mange, der bliver voldtaget i Andalusien eller slået ihjel i Langbortistan, og det bekræfter naturligvis de oplysninger, vi i forvejen har om islams væsen. Vi ved godt, hvad der foregår. Vi kender islams brutalitet. Vi ved, at islam er på march i Europa. Vi kender konsekvenserne og ved, at vi, danskerne skal underkastes islam og shariaen. Det ved vi godt.

Jeg kan ikke bidrage med oplysninger, som I ikke kender i forvejen, og hvad skal jeg så tale om.

Jeg har hele tiden regnet med, at når jeg sendte mails rundt om ditten og datten, at der så var nogen der greb oplysningerne og omsatte dem til noget praktisk brugbart. I stedet for kører de rundt på internettet og kommer tilbage til mig selv i flere omgange, og måske har nogen læst dem, måske ikke. Men hvorom alting er, vi kan ikke vinde en kamp mod islamiseringen, der kun baseres på oplysninger, der bare kører rundt på internettet. Forventer vi måske så, at folk omkring os så helt af sig selv skulle rejse sig og gå til kamp? Nej, det sker

ikke. En kamp skal organiseres. Vores modstandskamp er gået op i oplysninger om islam, dialog med de såkaldte humanister og læserbreve, som blot fører til buneslagsmål på det verbale plan, mens islam marcherer. Hele denne dialog-epoke har været nødvendig, for at vi kunne samle viden, og for at vi kunne finde hinanden, men den epoke er forbi, hvis vi skal tage skridt til at bekæmpe islams march.

Islam bøjer sig ikke for dialog. Islam er den eneste sande ideologi efter islams egen opskrift. Der er ikke andre sandheder end islam, og en af de sandheder, som er en del af islam er, at muhedamerne skal erobre vort land og indlemme det i det islamiske verdenskalifat.

En-verdens tanken er ikke ny. Vi har set den i kommunismen, vi har set den i nazismen, og folk har åbenbart ikke fået nok, for nu ser vi den igen i islam, som om islam er noget ganske nyt og spændende, og de, der ikke synes, at islam er så fantastisk, de køres ud af samfundet.

Vi, der ikke tolererer islam, dels fordi vi med vore egne øjne og med vort intellekt kan se, hvor det bærer hen, og vi, som kender til islams væsen eller rettere uvæsen, vi kommer ikke længere ved snak.

Hvad skal vi så?

Vi ved alle sammen, hvordan vi vil have det. Vi er ikke i tvivl om, hvad vi gerne vil have skal ske. Vi kan også let forestille os en fremtid uden islam, når vi engang har vundet slaget, men er der

nogen, der har tænkt sig, hvordan vi skal vinde et slag? Er der nogen, der har tænkt, hvilke skridt der skal tages for at vi kan komme til at vinde? Det er som om, vi bare drømmer. Det forekommer mig, at der her er et stort hul, et hul, som vi er nødt til at fylde ud.

Til de spioner og journalister, som er til stede her for at berette om, hvor forfærdelige, vi er, vil jeg sige: skriv, hvad I vil, for så vidt som det dækker det, som siges her, vi siger alligevel, hvad der passer os – lige præcis, hvad der passer os, og hvis det passer os at sige noget, som journalister og andre spioner ikke tåler at høre, så siger vi det måske ikke her, for journalister og andre spioner har ikke godt af at vide alt.

En ting må vi rose modstanderne for: de kan organisere sig, og hvis ikke muhedamerne kan andet, så kan de i hvert tilfælde stå sammen. Det er lettere for dem, da de jo hylder det totalitære, den ensrettede tankegang, og det er klart, at hvis man tænker ensrettet og tænker i takt, ja så er det også lettere at udtænke en fælles handling. Det ligger i sagens natur. Det ligger også i sagens natur, at vi, der hylder den personlige frihed, den personlige frie vilje, individualiteten, ikke så let kommer til at tænke i takt som vore modstandere, som hyler som ulve i flok. Det ligger ikke i vores natur, men det bliver vi nødt til at lære.

Men da vi altså tænker så forskelligt, som vi gør, selv om vi i stor udstrækning er i stand til at respektere, at andre tænker anderledes, så må vores modstand foregå i små grupper, som har det samme udgangspunkt, og ikke i samlet flok. Vi kan derfor ikke føre en samlet ensrettet modstand, men det vi kan gøre er, at organisere den modstand, som måtte være behov for.

Der er mange i det danske samfund, som er utilfredse med udviklingen. Der er mange, der er direkte berørt af islams march, og mange tænker heldigvis selv. Faktisk er det nok de fleste i det danske

land, der er bekymrede for den multikulturelle fremtid og de færreste, der tror, at multikulturen er den rene lykssalighed. De, der bekender sig til multikulturen, er med garanti i mindretal, og de er for de fleste vedkommende fuldstændigt blanke mht viden om islams hensigter og dobbeltspil. Men det er dem, der sidder på penge-kassen, og der er ikke andet for, end at lade dem køre deres løb. Vi må finde andre veje, der kan overhale disse falske humanister indenom. Og det sker ikke ved at rundsende oplysninger på internettet eller ved at sige, hvad man mener på diverse blokke.

Der er mange, der tror, at modstandskampen består i at bekæmpe muhamedanerne i vort land. Det kommer der ikke noget ud af. For det første kan vi være ligeglade med deres skikke og traditioner, når bare de ikke udfører dem i vores land, og det vi derfor skal arbejde på er – ikke at angribe dem – men de ansvarlige politikere, som i årevis har solgt ud af Danmark til muhamedanerne. At angribe muhamedanerne er dumt. Det slår tilbage på os selv, og det er ikke den måde, vi får danskerne med os. Formålet med vores kamp bør først og fremmest være, at vi får en opbakning i den danske befolkning, og det får vi ikke ved at gøre dumme ting, så som at angribe muhamedanerne, for det sværd retter vi mod os selv.

Men der skal ikke snakkes mere, i alle tilfælde ikke, hvis ordene ikke fører til handling. Der skal handles. Sagt med andre ord: vores modstand skal ikke bestå af ord, med mindre disse ord bruges til at organisere en modstandskamp, som godt kan være verbal, men skal være planlagt og organiseret.

Det er mange måder at lave modstandskamp på, som holder sig inden for lovens rammer.

I Kvinder for Danmark er vi i gang med ironi og satire, og vi støder naturligvis her på mange hensyn til islams march i Danmark og i dette tilfælde shariaen, den islamiske grundlov, som strengt taget er i brug i Danmark. Vi må ikke krænke shariaen eller islam og slet ikke profeten, men i ytringsfrihedens navn har vi tænkt os at springe op og falde ned på det. Så får vi se, om det er grundloven, der sejrer eller shariaen.

Vore politikere kalder Danmark demokratisk, og de siger, at vi har ytringsfrihed, men det er nu da vist længe siden, vi har kunnet rose os af noget sådant. Ytringsfriheden fik dødsstødet

efter Muhamed-krisen, for nu skal alle nok vogte sig for ikke at komme til at sætte brand i den muhamedanske verden. Med andre ord, vi har givet efter for shariaen i stedet for at håndhæve vores grundlov, men lad så grundloven komme på prøve og lad os se, om den virker endnu.

Der er mange muligheder at tage fat på. Muligheder er der nok af. Det er bare at gribe dem. Hvor effektivt vi kan lave en modstandskamp under de givne omstændigheder, kan vi ikke vide, men så længe vi ikke prøver, sker der i hvert tilfælde ingenting, men vi vil naturligvis afholde os fra vold, i hvert tilfælde så længe vi har andre muligheder, og andre muligheder er der nok af, som endnu ikke er prøvet. Så lad os prøve.

Mens vi har snakket og troet, at vi kunne tale til politikernes sunde fornuft, har islam marcheret stort set uden mod-

Vi kan ikke vinde en kamp mod islamiseringen, der kun baseres på oplysninger, der bare kører rundt på Internettet. En kamp skal organiseres!

stand. Vore politikere holder os hen med snak, og vi har troet, at vi kunne klare os med denne snak, men islam marcherer, og denne ideologi marcherer hurtigere og hurtigere.

Traditionen tro er der sikkert folk iblandt os i dag, som tilhører en anden fløj, som er her for at snuse. De vil gerne hænge os ud for en flok voldelige fascistiske, men vold hører ikke til højrefløjen. Vi har derimod set uanet men vold i de venstreorienterede ideologier, islam, kommunisme og nazisme, som med rette kan anbringes på venstrefløjen. Der er intet fællesskab mellem højrefløjen og nazisme. Tænk på den totalitære tankegang, tænk på den indskrænkede ytringsfrihed tænk på den manglende demokrati i disse ideologier, som hævder, at der kun findes en sandhed, og det er den rigtige, det er deres, og så mener de, at de kan kvase alle andres meninger.

Vi synes også at være tilbøjelige til at overse jøde progromerne, ikke kun i Nazistyskland men også både i kommunismen og i islam. Alle tre ideologier vil et verdensherredømme, og de vil det med magt. Derfor er nationalisme forbudt i disse tankekasser, og det var også

forbudt i Nazityskland. Det fremgår af Nürnbergprocesserne, hvor anklagen lød på, at man havde forsøgt at fratage et folk deres nationale følelser, som var en forbrydelse mod menneskeligheden. Intet har vi til fælles med nazismen. Derimod er nazisme i sin fulde udstrækning stort set identisk med islam og kommunismen, i hvert tilfælde hvad angår den totalitære tankegang, diktaturet, manglende ytringsfrihed, jødeforfølgelser, som præger alle disse tre totalitære ideologier, og her kan vi såmænd tage nutidens såkaldte humanister og de fleste medier med. Her hedder det bare ikke jøder, men israelere, men hvad er forskellen?

Altså kan vi smide nazismen over på den yderste venstrefløj. Der er alt til fælles.

Og med hensyn til det nye Europa, globaliseringen, så er den tanke heller ikke ny. Den blev kreeret af Hitler, Neuropa, som støttedes varmt af de daværende politikere, socialdemokraten Stauning og de radikale. Og hvem støtter Neuropa i dag? Det skal lige bemærkes, at indvandringen fra de muhamedanske lande begyndte under Hitler, som inviterede folk fra de arabiske lande til Tyskland, hvor de fik godt arbejde. Muhamedanerne sendte også støttetropper til den tyske hær. Efter krigen flygtede de ledende gestapofolk til Mellemøsten, hvor de blev godt modtaget og fik store stillinger. Der bor de endnu, de, der endnu lever, og det gør deres børn og børnebørn også, og herfra spreder de nazistisk propaganda og anti-semitisme tilbage til Europa.

Men til de eventuelle modstandere, som er her i dag, kan vi sige, at vold ikke hører til vores tankegang, men der er noget, der hedder en selvopholdelsesdrift. Vi er gennem årene blevet overfaldet af voldelige modstandere, som er gået til angreb på os for vore meningers skyld, og den almindelige opfattelse er, at så kan vi bare have en anden mening. Men det har vi altså ikke, og det får vi heller ikke, koste, hvad det koste vil. Vi sætter nogle grænser, og hvis vi kommer i den situation, at vi bliver overhalet af islam, så sidder vi ikke med hænderne i skødet. Vi har en opgave, og opgaven er at forsvare vor folkeæt og vor kultur, og den opgave slipper vi ikke.

Vi betaler uanede mængder af vore skatte kroner til ulandsbistand, for vi er jo så gode, så gode. Af vore skattepenge går der store beløb til de arabiske lande, til støtte, men støtte for hvad? Man ta-

ger af danskernes penge og anbringer dem blandt andet i arabiske lande, som entydigt via koranen siger, at de vil erobre vores land. Det blev sagt i 1980 på et delegeret møde i Islamabad, hvor 300 delegerede mødtes for at diskutere, hvordan de skulle bekæmpe Vesten, og man vedtog på mødet, at Vesten skulle bekæmpes med alle midler. 300 delegerede fra samtlige arabiske lande!!! Det var ikke private personer, men personer, der hver især repræsenterede deres land. Det siger ikke så lidt. Og dem skal vi sende penge til!!! De må da slå sig på låret af grin. Vi betaler altså via skatten penge til vores egen undergang! Er det ikke på tide, at vi holder op med det??? Er det ikke på tide, at vi begynder at sige fra – ikke i form af læserbreve og gode ord – men i form af handling, der kan mærkes i samfundet.

Vi står over for en potentiel mulighed for, at Danmark får en muhamedaner til statsminister. Tanken er måske i øjeblikket mere teoretisk end reel, men vi kan ikke se bort fra, at muligheden er til stede. Det er en politiker, der indtil flere gange har antydnet, at han gerne så den danske grundlov læne sig mere op af islam. Hvad bilder han sig egentlig ind! Som fremmed kommer han lige ind i vores land og begynder at møblere om, men det er dog værre, at der er etniske danskere, der synes, at det er smart med denne ommøblering. De ser formentlig ikke faren, for hvis de vidste, hvad de sagde ja til, ville de formentlig få afsky.

Grundloven er sat ud af kraft. Den eksisterer på det teoretiske plan men i praksis er den ophørt. Alene det faktum, at det er svært at forbyde voldelige organisationer blandt muhamedanere, siger noget om, at grundloven i hvert tilfælde ikke er til for at beskytte danskerne. Vi kan holde møder og blive overfaldet af voldsmande fra venstrefløjen, og ingen løfter et øjenbryn.

Men det værste er, at vi bare sender mails rundt med oplysninger, mens tingene sker lige hen over hovedet på os. En indflydelsesrig muhamedansk politiker, der gerne ser den danske grundlov globaliseret eller sagt med andre ord islamiseret, burde få alle op af stolene, men nu sidder vi her igen for 117 gang og holder foredrag for hinanden, men så lad os benytte denne grundlovsdag til at tage skridt til forsvar for grundloven og ikke bare lade alle vore ord fuse ud og gemmes bort. Det er nu, vi skal handle. Det har jeg før sagt, men det er mere "nu" end nogensinde.

Sveriges død

Den svenske nation ligger på sit dødsleje. Vi kan kun håbe, at der er et liv efter døden. Trods alt.

Af Fjordman

Jeg bliver af og til spurgt, hvorfor jeg som nordmand skriver mere om Sverige end om mit eget land. For det første: Jeg skriver af og til om Norge. For det andet: Hvis man kun ser på hovedstæder, så kunne Oslo anses for Skandinaviens værste by. Men i næsten alle andre henseender er Sverige værre. Og ja, det er på alle måder så slemt, som jeg siger, at det er.

Den vigtigste grund til, at jeg skriver så meget om Sverige, er, at det er den mest totalitære stat i den vestlige verden, at Sverige derfor kan tjene som advarsel for andre.

Den anden grund er, at Sverige i lighed med mit eget land, nu har brug for et kærligt spark. Alt for mange svenske klynger sig stadig til myten om "den svenske model", mens deres land krakelerer under fødderne på dem.

Hvis Sverige skal reddes, - hvis det kan reddes, - det er jeg ikke sikker på, - så må Sverige som eksempel til efterfølgelse smadres, for vanvid står nu i vejen for fornuften.

Ifølge den nye hjemmeside The Local, fik en dommer, som behandlede en sag om indvandring, sit hjem smadret af venstreekstemister. Væggene blev overmalede med trusler, rød maling blev hældt over trapperne, og en økse blev efterladt udenfor hans hjem.

"Når en dommer i en svensk ret får sit hjem vandaliseret på denne måde, er det naturligvis meget alvorligt", siger Ingvar Paulsson, chefen for retten i Gøteborg. Gruppen Antifascistisk Aktion (AFA) skriver på sin hjemmeside, at angrebet blev udført på grund af irakiske asylansøgers situation. De svenske asylmyndigheder havde fastslået, at de pågældende skulle udsendes af landet, hvis det ikke kunne bevises, at de var personligt forfulgte.

Det skal bemærkes, at Sverige alene har modtaget næsten dobbelt så mange asylansøgninger fra irakere, som hele resten af Europa har modtaget tilsammen.

Indfødte svenskere, der bor i et land, som var et af verdens mest etnisk homogene for bare 30 år siden, vil blive en

etnisk minoritet i deres eget land indenfor nogle få årtier, hvis denne udvikling fortsætter. Sverige er selvdestruktiv i et omfang, som der næppe findes fortillfælde af i historien. Men for den ekstreme venstrefløj går selvødelæggelsen ikke hurtigt nok.

AFA praler åbenlyst af talrige angreb på personer, som får deres fulde navn og adresse udstillet på deres hjemmeside. Ifølge dem selv gøres dette for at bekæmpe kapitalistisk udnyttelse og for at fremme et verdensomfattende klasseløst samfund. Logikken er noget i retning af dette: Hvis man protesterer imod muslimsk indvandring, lider man af islamofobi, hvilket er næsten det samme som xenofobi, hvilket er næsten det samme som racisme. Og racister er, som vi alle ved, næsten fascister og nazister, og de bør ikke have lov til at give udtryk for deres mening.

Ergo, hvis du beklager dig over at blive chikaneret eller voldtaget af muslimer, så er du ond og bør bringes til tavshed.

Hvis en indfødt svensker er rigtig heldig, vil vedkommende først blive overfaldet af muslimer, og dernæst overfaldet en ekstra gang af sine egne venstreekstreme landsmænd som straf for at have beklaget sig over det første overfald. Den svenske stat gør stort set intet for at forhindre nogen af delene.

Indfødte svenskere, som protesterer imod en masseindvandring, der vil gøre dem til en minoritet i deres eget land i løbet af et par generationer, er forlods klassificeret som "racister", og racister er af praktiske grunde ikke omfattet af lovens beskyttelse.

Ifølge nogle observatører er islamofobisk had i fremgang i Europa.

Lad os se på, hvad der forstås ved "racistisk had". Det følgende er et officielt eksempel på, hvad der anses for en islamofobisk hadeforbrydelse i Sverige:

En muslimsk familie spørger, om det er muligt for dem at få noget andet at spise end pølser lavet af svinekød. Linda svarer så: "Nej, vi bor i Sverige". Familien spørger, hvad hun mener med det. Linda gentager, at "vi bor i Sverige, og det må I respektere". Manden i familien siger, at "vi respekterer jer, hvorfor

kan du ikke respektere os?" Linda svarer så "nej, desværre ikke". Hun ler og går sin vej.

Sammenhold det med et eksempel fra 2006, da justitsminister Göran Lambertz afbrød sin indledende undersøgelse af antisemitisme i den store moske i Stockholm. Han skrev, at "den tilgængelige litteratur indeholder udsagn, som er stærkt nedsættende om blandt andre jøder, som konsekvent omtales som aber og svin." Ydermere udtales der en forbandelse over jøder, og der opfordres til hellig krig for at udrydde jøderne, til hvilket formål selvmordsbombere - æret som martyrer - er det mest effektive våben. Lambertz mente, at "de nævnte udsagn til trods for deres indhold kan ikke anses for en tilskyndelse til had ifølge svensk lov." Han konkluderede, at de indledende undersøgelser skulle afsluttes, fordi udfaldene imod jøder kunne siges at være udløbere af konflikten i Mellemøsten.

Denne dobbelte standard er ikke blot begrænset til jøder. Lokalpolitikeren Dahn Pettersson er blevet idømt en bøde på 18.000 kr. for at skrive, at 95% af al heroin, der kommer ind i Sverige, bringes ind af albanere via Kosovo. "Det er aldrig etniske grupper, der begår forbrydelser. Det er enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner", sagde anklageren Mats Svensson til retten, som anså Pettersson skyldig i "agitation imod en minoritetsgruppe". Svante Nycander, tidligere redaktør for avisen Dagens Nyheter, udtalte, at dommen fra retten i Malmø underminerer ytringsfriheden. Mange vil se den som bevis for, at autoriteterne er bange for ubekvemme sandheder, og at manglen på saglige modargumenter får dem til at straffe dem, som siger sandheden." I Sverige er det en forbrydelse at udtale det faktum, at muslimske albanere står bag en stor del af indførslen af narkotika i Europa. Det er derimod fuldt ud acceptabelt at udtale sig nedsættende om Sveriges indfødte.

Bexhet Kelmeni er kosovoalbaner og bor i Malmø, Sveriges tredje største by, som forventes at være den første skandinaviske by, der får muslimsk flertal i løbet af få år. Han synes, det er vigtigt, at det er blevet fastslået, at Dahn Petterssons udtalelser er kriminelle. "Jeg skammer mig over, at der findes sådanne politikere", siger Kelmeni, som på-

står, at han har haft kontakt med hundrevis af albanere, og at de alle har følt sig fornærmede. "Han bør lære mere om den albanske kultur", siger Kelmeni.

Hvad han ikke siger er, at mange af de tilbageværende svenskere i Malmø - de indfødte er flyttet fra eller rettere flygtet fra byen på grund af hårdhændet vold og chikane - får daglige lektioner i albansk kultur.

Feriz og Paitim, medlemmer af Gangsta Albanian Thug Unit i Malmø, forklarer, hvordan de overfalder folk i byen. De udvælger sig et enligt offer. "Vi omringer ham og slår ham, indtil han ikke længere gør modstand", siger Feriz. De er altid i overtal i forhold til deres ofre. Er det ikke fejlt? "Jeg har

Idyl er fortid i Sverige.
Her et maleri af Carl Larsson

hørt det argument fra mange, men jeg er uenig. Det er meningen, at de ikke skal have den mindste chance". De har ingen følelser for deres ofre. "Hvis de kommer til skade, har de kun sig selv at takke for at være svage", siger Pajtim og trækker på skulderen. "Mange af os var med i bander, der bekæmpede serberne i Kosovo. Vi har volden i blodet". De giver politikerne skylden for deres voldelighed, fordi de keder sig. Hvis staten kunne give dem noget at lave, ville de måske holde op med at angribe folk. Men er manglen for fritidsaktiviteter den eneste grund til, at de overfalder folk? "Nej, det er også rigtig sjovt", siger Feriz.

Kriminelle bander af albanere indrømmer således åbenlyst, at de fornærmer svenskere, men svenskere må ikke sige, at de er kriminelle bander af albanere. Det er racisme.

Den bølge af røverier, som Malmø udsættes for, er et led i "krigen imod svenskerne". Det er den forklaring, unge røvere med indvandrerbaggrund giver. "Når vi begår røverier i byen, fører vi krig, krig imod svenskerne". Den begrundelse blev gentaget talrige gange. "For mig betyder magt, at svenskerne skal se på mig, lægge sig ned og kysse

mine fødder. Vi røver hver eneste dag, så tit det passer os, når det passer os". De svenske myndigheder har stort set ikke gjort noget for at stoppe det.

Findes der da ingen racisme i Malmø? Jo, der er nogle væmmelige tilfælde af islamofobi. En buschauffør blev afskediget for diskrimination og had, fordi han skulle have forsøgt at forhindre en kvinde i at komme ind, fordi hun var iført en burka.

Ifølge skribenten Mats Wahl koster brandstiftelse på skoler mere end 300 millioner om året. En uofficiel undersøgelse af 52 kommuner viser, at der var mindst 114 tilfælde af brandstiftelse i første halvdel af 2006, men det var svært at skaffe præcise tal. Mindst 139 skoler blev udsat for brandstiftelse i 2002. Bjørn Vinberg fra brandvæsenet i Malmø siger, at det er nedværdigende at skulle slukke brande igen og igen i de samme indvandrerområder, mens skolebørn står og griner af dem og tænder en ny brand lige efter. Dette må bestemt være en protest imod den institutionaliserede og allestedsnærværende islamofobi i det svenske samfund.

I et land, hvor skatteraten er over 60%, højere end i næsten noget andet land på Jordkloden, måske bortset fra Nordkorea - som tilfældigvis har samme niveau af ytringsfrihed som Sverige - overfalder befolkningen dagligt af indvandrerbander. Alligevel gør staten intet for at stoppe det. Skønt muslimer åbenlyst skryder over angreb på jøder og kristne anses det ikke for en hadeforbrydelse. Men det betragtes som racisme og hadeforbrydelse, hvis muslimer ikke får halalpølser når som helst og ikke kan bære burka hvor som helst.

I følge professor Wilhelm Agrell har Sverige nu en forsvarspolitik, som bygger på, at selvforsvar ikke længere er nødvendigt. Militære ressourcer anses kun for nødvendige som markeringer i fjerne konflikter, og svensk jord anses kun for øvelsesområde.

Agrell konkluderer, at "efter mange års eksistensangst og budgetmæssige sorte huller, har svensk militær omsider sanket fanen, tømt sine lagre og forladt landet". De få soldater, der er tilbage, befinder sig i steder som Afghanistan. Ikke hjemme. Jan Karlsen fra det svenske politiforbund advarede i 2007 om, at den udsultede politistyrke ikke ville være i stand til at håndtere organiseret

kriminalitet og etniske spændinger ret meget længere. Samtidig protesterer politifolk imod en ny uniform, som skal få dem til at virke mindre aggressive ved at udskifte støvler med sko, gøre våben mindre synlige og ændre skjorterne til en blødere og venligere farve.

En artikel fra juni 2007 med titlen "Sommertid – voldtægtstid", i Aftonbladet, Skandinaviens største avis, forbandt stigningen i voldtægter om sommeren med det varme vejr. Det officielle antal sigtelser i voldtægtssager i Sverige er blevet mere end firedoblet i løbet af en generation, og endda mere for piger under 15. Hvis det skyldes det varme vejr, skal årsagen til voldtægtsbølgen i Skandinavien måske søges i den globale opvarmning?

Det faktum, at mange af de mistænkte har muslimsk baggrund, hvilket også er tilfældet i nabolandet Norge, er ren og skær tilfældighed. Uden tvivl.

Antallet af voldtægter i Norges hovedstad Oslo er nu seks gange højere pr. indbygger end i New York.

Ifølge journalist Karen Jespersen har Helle Klein, chefredaktøren for Aftonbladet fra 2001 til 2007 og tidligere ledende medlem af det socialdemokratiske ungdomsforbund, udtalt, at "hvis debatten går på, at der findes problemer, som er skabt af flygtninge og indvandrere, så ønsker vi den ikke".

Opinionsundersøgelser har vist, at to tredjedele af svenskerne tvivler på, at islam kan indpasses i det svenske samfund. Alligevel er der ikke et eneste af de politiske partier, som er repræsenteret i parlamentet, der har ytret kritik af den førte indvandringspolitik, og der finder ingen debat om multikultur og islam.

Under en demonstration i Stockholm arrangeret af islamiske og anti-

racistiske organisationer i 2006, stod Helle Klein foran et banner med teksten "Et Sverige for alle – Stop den nazistiske vold" mens hun holdt en tale med advarsler imod islamofobi i medierne.

Det officielle antal sigtelser i voldtægtssager i Sverige er blevet mere end firedoblet i løbet af en generation, og endda mere for piger under 15. Linda på billedet overlevede med nød og næppe det "berigende kulturmøde"

På svensk lyder "Sverige for alle" næsten som "Sverige for Allah". Når ledende medlemmer af den politiske og mediemæssige elite forbinder islamofobi med nazisme, mens de forholder tavs om vold begået af muslimske bander i deres eget land, giver de indirekte verbal ammunition til venstreekstremistiske grupper som AntiFascistisk Aktion, som udøver fysisk vold imod kritikere af masseindvandringen.

Broderskabet, en organisation af kristne socialdemokrater, har venskabelige forbindelser med det Muslimske Broderskab, ligesom Kleins socialdemokrati havde venskabelige forbindelser med naziregimerne før 2. Verdenskrig. I ledende artikler har Helle Klein ytret sympati for terrororganisationer som Hamas, den palæstinensiske afdeling af

MB, mens hun har advaret imod truslen mod verdensfreden skabt af israelsk aggression og det kristne-zionistiske højre i USA.

Hamas er en fascistisk organisation, som åbenlyst agiterer for masse-mord på jøder. Ironien i advarslen mod "nazistisk vold" kombineret med sympati for en organisation, som vil fuldføre det, som nazisterne startede, anfægter ikke fru Klein, som nu studerer for at blive præst i den svenske kirke. Hendes tipoldefar var rabbiner.

Den svenske kirke har bekendtgjort sin vilje til at tillade bøsser at blive gift i kirken, men vil have ægteskabsloven omdøbt til samlivsloven. Hvordan Klein vil forlige støtte til bøsseægteskaber med støtte til en islamisk terrororganisation, som ønsker at dræbe bøs-ser, er mig en gåde, men jeg er sikker på, at hun vil finde en løsning.

Den britiske forfatter Paul Weston mener, at Britanniens nationale hjerte er holdt op med at slå: "Vor nationale sjæl svæver ubeslutsomt over operationsbordet. Akutlægerne

er blevet alarmeret, men hospitalets politisk prægede omstilling har ladet dem vide, at der ikke er noget problem, at alt er under kontrol. Akutlægerne har hørt noget andet. De skynder sig for at nå frem, mens andre har slukket for lyset i operationsstuen. Det er et stort hospital, og de har kun få minutter til at nå frem. De er forvirrede, mistrøstige, misinformede, og uret tikker nådesløst, tikker, tikker...

Jeg føler trang til at sige det samme om Sverige. Den svenske nation ligger på sit dødsleje. Vi kan kun håbe, at der er et liv efter døden. Trods alt.

Kilde: <http://www.brusselsjournal.com>

Oversat med tilladelse fra Fjordman

Et af de seneste overfald i Sverige - på en indvandringskritikers veninde!

Pressemeddelelse fra Sverigedemokraterna, 16. august 2007

Ordföranden i sverigedemokraternas ungdomsforbund, Martin Kinnunen, och hans sambo, har den senaste tiden fått motta ett antal hot från vänsterextrema grupper som krävt att Kinnunen skall lämna sina politiska

uppdrag.

Under onsdagen trängde sig tre okända män in i parets lägenhet där de bakband, misshandlade, mordhotade och försökte föra bort Kinnunens sambo.

Den unga kvinnan chockades svårt och fördes till sjukhus, men undkom lyckligtvis utan allvarligare fysiska skador.

Kilde: www.sverigedemokraterna.se

Den totale krig mod islams tropper

Et par nye bøger drejer tiltrængt fokus væk fra en islamkritik i tomgang for at tage fat på den tabubelagte konkrete kamp mod muslimer bosiddende i Vesten.

I Sovjetunionen brugte man megen tid på problemerne omkring den ineffektive økonomi. Man debatterede fx i et kvart århundrede, om statslandbrugene, sovkhos, skulle være selvfinansierende, og om kollektivbrugene, kolkhoz, skulle have deres egne tunge maskiner. Økonomer, politikere og ledere forsøgte igen og igen forgæves at overvinde den statsstyrede økonomis uoverkommelige svagheder. Ingen vovede at foreslå, at det var selve princippet om statsstyring, der var galt – at markedet burde styre priser, udbud og efterspørgsel, og at der skulle privatiseres. At foreslå noget sådant betød nemlig afslutning på karrieren, og at man blev udsat for alle mulige former for ubehageligheder.

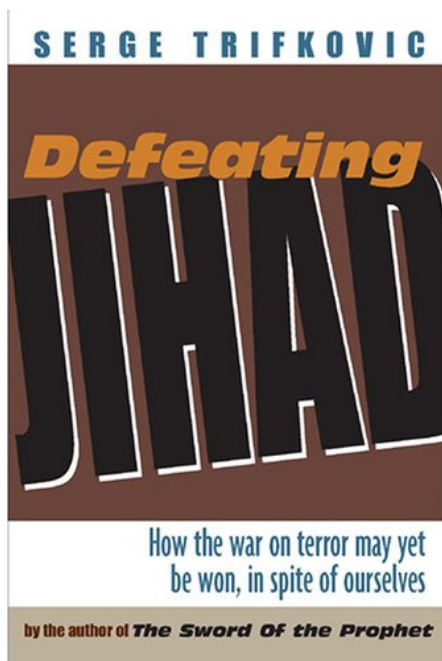
Problemerne med en centralt planlagt økonomi kunne ikke løses, så længe den eneste løsning lå uden for det ideologisk tilladte; uden for magthavernes legitimerede begrebsverden, ja, hele deres horisont. At foreslå kapitalisme som et alternativ var kriminelt. Løsningen krævede et paradigmeskifte, som igen forudsatte en ændring af systemet som helhed.

Debatten om islam i Vesten er ramt af samme problem som den sovjetiske debat. Den berører kun sjældent de fundamentale problemer, islams væsen som sådant og masseindvandringens størrelse, og "løsningerne" udformes på integrationsnaivismens præmisser. "Repatriering" som generel løsning er her i dag, hvad "kapitalisme" var under sovjetstyret.

Denne rammende sammenligning kommer dr. Serge Trifkovic med i sin bog "Defeating Jihad" (2006), som hæver sig milevidt over stimen af "islamkritiske" bøger ved konsekvent at nægte at skelne mellem "islamisme" og "islam". Som Trifkovic korrekt bemærker, anerkendes denne skelnen ikke af muslimerne selv. Det er ikke helligkrigerne, der "forvrænger" islam, det er de "moderate" reformatorer, der gør det. Trifkovic fastholder de præcise definitioner, når han fastslår, at politik ikke er en "del af islam", altså en separat sfære, der er smeltet sammen med islam: Politik er selve kernen i islam, der er kravet

om Allahs samfundsmæssige overherredømme.

Også tankevækkende er Trifkovic's beskrivelse af den meget udbredte homoseksualitet i den islamiske verden og hans udførlige tolkning af islams råb fra minareterne fem gange om dagen som råbet efter "den savnede far". Kort formleret: Det had, der motiverer de unge muslimer, er ikke det ødipale stadiums normale aggressivitet, men sønners stærk psykotiske homoseksualitet pga. faderens fravær.

Bekæmp islam her, ikke i Muhamedanien

Lige så tiltrængt som Trifkovic's islam-analyse er hans budskab om muslimproblemetets løsning: "Amerikanske soldater burde patruljere langs USA's grænser i stedet for i Fallujas gader." Det nytter ikke at kæmpe mod islam rundt om i verden, hvis de rettroende imens mangfoldiggøres inden for Vestens egne grænser. Ifølge Trifkovic bør vi "afkoble os selv fra den islamiske verden, fysisk og symbolsk, ved at lære at holde afstand til den muslimske verdens affærer og ved at holde den muslimske verden væk fra 'krigens område' – med andre ord fra resten af os, som den for-

søger at erobre eller ødelægge."

Trifkovic foreslår bl.a. en mere udførlig troskabserklæring som forudsætning for indvandring og indfødsret. Det vil gøre det langt lettere at repatriere, når det viser sig, at bosættelsen er sket under falske forudsætninger. Og det vil den faktisk pr. definition være for muslimer. Hvis en muslim nemlig erklærer sig villig til at underlægge sig en verdslig forfatning som højeste myndighed, begår han ifølge islam den værste form for frafald fra troen, hvilket straffes med døden under islamisk lov.

Trifkovic foreslår også en række andre reformer, bl.a. med udgangspunkt i Svejts' praksis. Om dem alle sammenfatter han, at de skal være udformet med tanke på at i praksis besvare to spørgsmål: "Hvorfor skulle en muslim ønske at blive borger i en sekulær, pluralistisk, ikke-muslimsk stat, og hvorfor skulle den stats ikke-muslimske borgere ønske at have ham accepteret som en af dem?"

Den aktuelle opskrift på nederlag

Trifkovic beskriver elendigheden under Bush, Blair & Co., hvor islams lære beskrives som "fredens og harmoniens doktriner", og hvor EU har et "symbiotisk forhold til helligkrigerne", idet man insisterer på mere og mere multikulturalisme og skærper kriminaliseringen af rationel islamofobi.

Under 2. verdenskrig debatterede amerikanerne ikke i årevis efter Pearl Harbor, om shintoisme i grunden var fredelig og kun bushido slem. Havde de gjort det, var Japans imperium en veletableret kendsgerning endnu i dag. Dengang kunne man uden svækkende "nuanceringer" bekæmpe fjenden, mens man i dag absolut kun vil ramme de værste forbrydere, hvorved man selv taber hele kampen.

Karakteristisk for den vestlige fremfærd i dag var reaktionen fra New Yorks borgmester, da London i 2005 blev terroramramt. New Yorks politi blev beordret til at tjekke togrejsende, men man måtte absolut ikke udvælge bestemte grupper frem for andre. Præcis hver femte passager skulle ses efter,

ganske tilfældigt, uden at tage højde for baggrund eller religion. En gruppe arabere ville derfor kunne se uantastet på, mens en hvid pensionist bliver visiteret...

Om de nuværende vestlige magthavere generelt fastslår Trifkovic: "Deres greb om den politiske magt, medierne og det akademiske liv er udemokratisk, unaturligt og perverst. Skal Europa overleve, skal de demaskeres som det, de er: Forrædere af deres nationer og deres kultur. Skal Europa overleve, er de nødt til at blive erstattet af folk, der er villige til at udsætte problemerne med indvandring og identitet for demokratiets prøve, uhindret af administrative og juridiske magtbud."

Det menige folk, der betaler for magthavernes globale og multikulturelle projekter, brokker sig, men arbejder og betaler skatter. Når de belæres om islams "fred og tolerance", klager de, dog for det meste i stilhed, om de styrendes uduelighed, men ingen har mistanke om det forræderi, der i virkeligheden er tale om.

Neokonservatives og venstrefløjs islam-illusioner

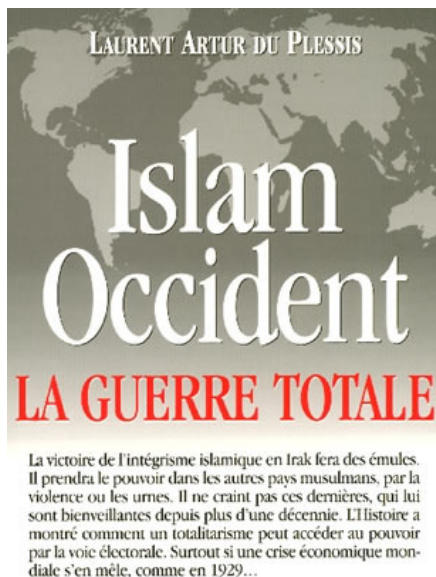
At det praktisk taget er alle muslimer i Vesten, der er problemet, viser Trifkovic med fyldig dokumentation. Fx erklærer 90 % af de muslimske indvandrere til USA, at de ved en konflikt vil støtte deres oprindelsesland. I Detroit mener 81 % af muslimerne, at sharia i hvert fald til en vis grad bør være landets lov. Og Trifkovic understreger, at afstandtagen fra de fundamentale vestlige værdier er udbredt i alle grupper af muslimer. I Storbritannien var de, der rasede mod Salman Rushdie, både bankfolk, entreprenører, halal-slagtere og fabriksarbejdere. Også i USA går det muslimske had på tværs af samfundsklasser.

Men for de aktuelle magthavere er muslimske helligkrigere blot vildledte, mishandlede retfærdighedsforkæmpere, der vil forbedre sig, hvis vi giver flere visa, grisekødsfri børnehaver, mere socialhjælp og offentlig støtte til islamiske sociale og kulturelle etableringer.

Trifkovic konkluderer, at både venstrefløjen og de neokonservative frygter jihad mindre, end de frygter de hjemlige kritikere af deres globale planer. "Multikulturalismens tro på islams grundlæggende godartede karakter og på fordelene ved ubegrænset muslimsk indvandring her, er venstrefløjens vanvid. Dens spejlbillede er det neokonservative højres tro på, at islam globalt set kan håndteres og endda bruges som et

redskab for amerikansk politik."

Om fronterne i Vesten, der er langt dybere end en "kulturkamp", fordi der er tale om en fysisk kamp på liv og død, konkluderer Trifkovic: "De nordamerikanere, australiere, kinesere, indere, syd- og centralamerikanere og europæere, som elsker deres lande højere end nogen andre, og som vil sætte deres familie og nære før alle andre, er normale mennesker. De, der fortæller dem,

Jean-Cyrille Godefroy

at de burde være bundet til det globale, og at deres nærområder tilhører hele verden, er lige så syge og onde, som de er dumme."

Krig umulig at begrænse til "de skyldige"

I sin bog om den totale krig mellem islam og Vesten, "Islam-Occident. La guerre totale" (2004), kommer den franske journalist Laurent Artur du Plessis også ind på det fatale svigt i lederskab i Vesten i disse år. Politikerne er generelt inkompetente, ukvalificerede til at konfrontere truslerne, snarere at betegne som socialarbejdere end ledere. Som erstatning for de fade optimister efterlyses egentlige statsmænd såsom Churchill og de Gaulle, der forstod historiens tragiske aspekt og tænker i psykologiske kollektiver og det kollektivt ubevidste – kort sagt forstod menneskets irrationelle natur. Statsmænd, der vover krig frem for eftergivenhed og derved sejrer. Fred kan man altid få ved at give efter, men kun ved at stå fast kan freden vindes. Du Plessis illustrerer den savnede holdning med de Gaulles svar, da den sovjetiske ambassadør under Cuba-krisen truede Frankrig med udslettelse, hvis landet stod side om side med USA.

De Gaulle svarede da blot: "Godt, hr. ambassadør, så dør vi sammen." Trods de Gaulles USA-kritiske holdning forstod han i modsætning til nutidens europæiske politikere at skelne, når Vestens vitale interesser var truet. Kun udsigten til massiv gengældelse holdt de totalitære i skak, og du Plessis udvikler den tilsvarede aktuelle strategi, hvorefter det skal gøres klart, at hvert megaterrorangreb mod Vesten fremover følges af vestlig atomar udslettelse af en storby i den islamiske verden.

Hertil vil der forudsigeligt indvendes – ligesom det er tilfældet, når der tales om repatriering – at kun det skyldige lille mindretal bør rammes: "Det er kun en krig mod terrorismen, ikke mod islam." Men, svarer du Plessis, kunne De Allierede under 2. verdenskrig nøjes med at erklære krig mod det tyske nazistparti? Nej, de var nødt til at føre krig mod Tyskland som helhed, og under bombardementerne måtte tyskerne af alle slags lide. Terroren er blot én metode i islams krig mod os, og det gav heller ikke mening af definere 2. verdenskrig som en "kamp mod Blitzkrieg". Det var hele kollektivet bag fremfærd, der skulle bekæmpes.

Ikke åndskamp, men krig om kvadratmeter

Ud over at selve konceptet om fjenden er galt, er en yderligere svaghed i den nuværende situation efter du Plessis' mening, at de europæiske stater er ved at blive opløst i EU og globaliseringen, "ligesom nogle stykker sukker bliver opløst i en kop kaffe". Der kan langt fra mobiliseres samme begejstring og forsvarsvilje for en union som for en nation. Vestens styrke bliver større ved at bygge på hver enkelt nations styrke end på den laveste fællesnævner. Hertil kommer splittelsen "nedefra", der svækker Vestens kampkraft. Laurent Artur du Plessis skildrer, hvordan ikke mindst Frankrig pga. indvandringen er ved at nærme sig en anden "tilstandsform" ligesom vand, der er det samme fra 0 til 99 graders varme, men derefter med ét går over i en anden form, når det kritiske punkt overskrides. Da fordampes det simpelt hen – ligesom en nation efter et vist punkt vil gøre. Hertil kommer det rent interne forfald i den vestlige kultur, hvis moderne "åbenhed" er selvmorderisk. Som filosofen Emil Cioran har udtrykt det: "Et samfund er dødsdømt, når det ikke længere har styrke til at begrænse sig. Hvordan kan man med en alt for åben holdning undgå udskjelset og dødbringende risici?"

Den vestlige opløsning og laden-

døren-stå-på-vid-gab står i kontrast til den islamiske verdens samlede, sammenbidte beslutsomhed i at bekæmpe os vantrø. Symbolsk var tilladelsen til at bygge en kæmpemoske i Rom, mens den islamiske verden ikke tillader opførelse af katedraler i sine storbyer, mindst af alt i Mekka. Du Plessis viser i sin grundige gennemgang af den internationale politik bl.a., hvordan splittelserne mellem sunnimuslimer og shiitter ophører, når det gælder om at konfrontere Vesten. Dette viser sig ikke mindst i støtten til det shiitiske Iran fra det sunnitiske Saudi-Arabien, denne terrorbase af en "stat", der lige så typisk beskyttes af USA, hvis politiske liv og forretningsverden er gennemtrængt af saudisk lobbyisme. Selv medierne er købt af saudierne, så negativ omtale forties. Som du Plessis bemærker, er den saudiske lobby i USA umådeligt mere magtfuld end den jødiske lobby, idet jøderne traditionelt står meget splittet selv i hovedspørgsmålene.

Ligesom Serge Trifkovic viser Laurent

Artur du Plessis, hvordan "fundamentalismen" er flertalsanskuel-sen under islam. Han gennemgår den islamiske verden land for land og viser fremgangen for "islamisterne" overalt. Hans pointe er igen, at det er muslimerne en bloc, vi er i krig med. Denne afgørende indsigt bør jo også overføres i fremmedebatten herhjemme, hvor det mod masserepatriering til stadighed indvendes, at "der er rigtig mange søde og rare muslimer", og at "de, der er kommet til landet, skal behandles ordentligt". Det første argument er irrelevant, ligesom den enkelte tyskers karakteregenskaber var det for fjenden under 2. verdenskrig. Til det andet må der desværre svares: "Nej, de skal berøves deres tildelte rettigheder og sendes ud af landet mod deres vilje." Tiden for imødekommende udenomssnak må være definitivt overstået. Ikke af lyst til personligt hævn tog mod enkeltindivider, men fordi hver enkelt udgør dråberne i det ocean, som demografisk og eksistentielt er ubærligt for Vesten, hvis det

ikke principielt holdes på afstand. Islam er uindpasselig i vor sammenhæng, men det er ikke engang islamkritik, der er det centrale *sine qua non*. Muslimerne kan jo på deres egne store områder tro og agere, som de vil. Det er en rent fysisk kamp om kvadratmeter i en begrænset verden, det i sidste instans handler om. På gadeniveau vil man blæse "islam" et stykke. Det er "de fremmede" og alt, hvad deraf uundgåeligt følger, man vil af med. Islamkritik virker ikke mere kontroversiel, og for ensidig dyrkelse deraf styrker kun illusionen, at man ved intellektuel kritik kan ændre noget væsentligt ved de indvandrede tropper.

Det er derimod oftest selv blandt dem, der burde vide bedre, stadig tabu at inddrage hver enkelt muslim og vesterlænding i den aktuelle totale krig og at drage de konkrete konsekvenser deraf.

Peter Neerup Buhl

Louise Frevert: Grib chancen

Selvbiografi. *People's Press*, 274 sider, 249 kroner.

Stor var min forventning til "Grib chancen". Personlig er jeg meget skuffet over DF's manglende handlekraft overfor hjemsendelser af de fremmede. Louise Frevert er kendt for at sige sin mening uden omsvøb og har ry som værende en "strammer" indenfor fremmedpolitikken. Med Freverts exit har hun nu muligheden for uforfalsket at give sine meninger til kende omkring den mislykkede udlændingepolitik uden tanke på politisk taktik.

Pressen er kommet med flere citater for bogen omkring Dansk Folkeparti, så en forventning til at få indsigt i DF og en udrulning af skandaler havde jeg også.

Bogen er opbygget ved først at fortælle om "Frevertsagen" (hjemmesideproblematikken, ordvalget med såkaldte "muslimske kræftknuder") for derefter kronologisk at gennemgå Louise Freverts liv fra barndommen indtil opgøret med Dansk Folkeparti. De sidste 60 sider af "Grib chancen" er et stort udfald mod Dansk Folkeparti og navngivne personer i partiet.

Tidligt i Louise Freverts barndom har faderen forladt moderen og Louise har

siden boet alene med moderen i en lejlighed på Østerbro. Moderen er fattig-snob, dominerende og bestemmende. Louise har livet igennem haft svært ved at frigøre sig fra moderen.

Freverts videre livshistorie handler om hvordan hun forsøger sig som danser i Danmark, deltager i Shahens balletkorps i Iran og ikke mindst den mislykkede karriere som danser i New York.

Det er respektfuldt at Frevert ikke ville modtage nogen form for offentlig ydelse i sin kamp for føden, men jeg forstår ikke argumentet med at det, for Louise Frevert, er lavmålet at have et job som striptease-danserinde i New York. Det var dog trods alt Louise Freverts eget valg. Der var vel alternative ufaglærte jobs i Amerika til at klare livets ophold: opvaske, rengøring o.lign. Et striptease-job hvor der bliver vist lidt bryster er vel ikke så forskellig fra mavedans, så mon ikke det har været en del af Louises "lærlingeuddannelse"? Eller skulle pengene række til mere end livets ophold?

I Danmark har Louise Frevert arbejdet sammen med flere notabiliteter i den danske underholdningsbranche. Men fiasko og manglende realitetssans har hørt til Louise Freverts liv. Forsøg med klassisk ballet, stepdans og senest politik er gået galt.

Partiskiftet fra De Konservative til Dansk Folkeparti

Louise Frevert bliver via en bekendt lokket ind i politik. Frevert bliver tilbudt og valgt ind i Københavns Borgerrepræsentation for De Konservative. Senere skifter Louise Frevert til Dansk Folkeparti.

I Freverts partiskifte fra De Konservative og til Dansk Folkeparti har hun

tydeligvis ikke haft liv og sjæl med som motivation. Partiskiftet skyldtes at: citat: ”jeg ikke følte, at jeg fik indfriet mine ambitioner (om at komme i Folketinget)” citat slut.

Bristede drømme og håb medfører at Louise Frevert fremfører sin personlige vendetta mod Dansk Folkeparti. Det er synd. I et citat fra bogen, citat: ”Der er jo ikke andre partier, der taler imod den voldsomme indvandring, og som har mod til at gennemføre en helt nødvendig lovgivning for at stabilisere vores demokrati over for islamisterne.” citat slut. Personfnidder og skandaler skader ikke kun DF men også modstanden mod indvandringen. I tilfældet ”Grib Chancen”, tror jeg snarere at Louise Frevert skader sig selv. Freverts ærlighed viser at hendes bitterhed er selvforårsaget af bristede drømme.

Sladder om Dansk Folkeparti er blevet indfriet. Men er det ikke mest modstandere af en national politik, som griner af dette personfnidder? Her burde Louise Frevert vise modenhed og sætte sig over sin egen bitterhed.

Der er ikke noget **politisk opgør** med DF. Dansk Folkeparti trænger til en opsang, en reminder om hvorfor mange af os stemmer på Dansk Folkeparti. Vi støtter navnlig DF for at have færre udlændinge i Danmark end det antal der findes. Vi kan først være tilfreds med DF's indsats når tilvæksten af ikke-danskere i Danmark er negativ.

Allerede på side 10 i bogen bliver man godt og grundigt forvirret:

”.. mit liv med mange ophold i udlandet har gjort det klart for mig, at det multikulturelle samfund ikke er en vej for Danmark. Vi er for lille et land til at stå imod fremmed kulturindflydelse, og derfor bliver bevarelsen af det danske og den danske kultur så afgørende.”

Fem linjer længere nede fremkommer Louise Frevert med tryllestavsmetoden: ”*Integration* er den eneste vej”, ”ihærdig indsats fra begge sider” o.s.v. At man med et trylleslag kan fjerne alle problemer med overrepræsentation af de fremmede i kedelige statistikker, har været det gennemgående tema blandt flere politikker for at ”løse problemer med indvandrere”. En fuldkommen urealistisk tankegang, som i 30 år kun har betydet at danskere er blevet frataget mere og mere udfoldelse og ret til egne goder i eget land. Desværre kommer Dansk Folkeparti også med tilsvarende naive udmeldinger.

Signalforvirringen bliver total, når Louise Frevert arbejder for og støtter restaurationer, som drives af de fremmede og som underminerer vort danske samfund ved at have ”tre retter for 59 kr.”. Lave priser, som har udkonkurreret gode retsindige danske erhvervsdrivene. Kun kvaliteten på råvarer og tilbehør, standard for hygiejne, tilberedning og personalets kundskaber kan forklare så lave priser. Levnedsmiddelkontrollen viser netop dette billede. Skat og told viser desuden at der hverken betales moms, skat eller feriepenge. Her gør Frevert sig til moralsk hæl.

Louise Frevert viser endnu engang sin manglende loyalitet med Danmark og danskerne ved at ansætte ”en sød, marokkansk kvinde (med burka?), der havde lært lidt dansk”. Altså ikke engang at kunne sproget for at lære sine egne børn at vokse op kræves af Frevert. At være dansker er ikke et ansættelsesparameter for Frevert.

Man kan godt mistænke Frevert for at have den tanke at jo mere fremmed fra det danske jo bedre.

Jeg havde håbet på at Frevert med sin frigørelse fra Dansk Folkeparti ville forklare sig omkring muhammedanere og kræftknuder. Sammenligningen er i en politisk sammenhæng muligvis uheldigt valgt, men netop derfor skulle Louise Frevert jo forklare sig udførligt, i stedet for at skyde skylden fra sig. En fremmed kultur i en værtskrop vil overtage mere og mere, for til sidst kvæle hele kroppen (kulturen). Det har vi jo set masser af steder hvor muhammedanere har overtaget område for område ofte med vold og terror under og efter deres tilsynekomst. Kommer Frevert med en lignende forklaring? Nej, hun kaster *igen* skylden på sin webmaster(!)

Konklusion

Bogens kronologi fra barndom til Louise Freverts voksne liv er fin. Desværre svinger sproget mellem nutid og datid. Det skammer.

Den røde tråd i ”Grib Chancen” synes at være at Louise bruger alle midler til at fremme sin egen personlige karriere. Louise skriver ærligt om sin nogle gange kyniske og uigennemtænkte kamp for succes, men det er positivt at hun til tider lærer af sine fejl. Et eksempel: Louise Frevert gennemfører som højgravid en dans, hvor hun bliver kastet rundt med, bare hun - citat: ”ikke lander på maven” citat, slut. Selvfølgelig går dette stunt galt, Louise lander på maven

og mister sit barn – her når Frevert til følgende selverkendelse, citat: ”At være så egoistisk, ambitiøs og selvoptaget kunne jeg ikke være bekendt”. citat slut.

Alt har drejet sig om Louise Frevert i hendes liv. Hendes karriere har været præget af alt for store ambitioner i.f.h.t. til evnerne. Springet fra De Konservativene over i Dansk Folkeparti har ikke været efter ønsket om at gøre en forskel m.h.t. indvandringen. Springet er alene taget i forsøget på at få indfriet egne ambitioner, i en tid hvor DF var ungt og gav plads til lykkeriddere.

”Jeg meldte mig i håb og forventning om at få en plads ved Pia Kjærsgaards side, som hendes kampfælde og som hendes fortrolige”, skriver Louise Frevert selv i bogen. Det er noget af en ambition, eller selvovervurdering om man vil. Nærmer sig det psykopatiske. Pia Kjærsgaard er herfra bedømt som en af de dygtigst garvede politikere i Folketinget. Pia væbner sig selvfølgelig ikke med en amatør, der hverken har hjerte eller sjæl med i DF, en som kun ønsker at fremme sin egen karriere, hvor politik eller ideologi er sekundært eller ligegyldigt.

Fornuftigt nok har DF siden starten fået rensset ud. Folk i partiet, som ikke har villet yde eller havde hjertet med i DF's politik er bortgået, men Frevert har været undtaget.

Louises Freverts hjerte for sagen og Dansk Folkepartis politik ligger ikke det rigtige sted. Det er Freverts urealistiske ambitioner og *ikke* Dansk Folkeparti der er problemet. Dansk Folkeparti har givet Louise både ordførerskaber og flere chancer. Dansk Folkeparti og modstanden mod indvandringen har hverken lidt skade eller vundet på ”Grib Chancen”, men eventuelle partnere med Frevert vil nok tænke sig om mere end én gang før de indlader fremtidigt samarbejde med Louise Frevert. På den måde har Frevert ikke bare skåret en gren over sin videre karriere, men hele træet.

Louise Frevert har måske en chance i det nye parti ”Ny Alliance”. Ny Alliance er nyt og der gives plads til alle med ambitioner. Den middelmådige og arbejdssky politiker Naser Khader vil Frevert have evner nok til at kunne ”arbejde sammen med som kampfælde” og måske ligefrem blive den Ny Alliances leder.

Henrik Hartig

Forsvar for det radikale historiesyn

Thyge Svenstrup:
Arup.

En biografi om den radikale historiker Erik Arup, hans tid og miljø.
(Museum Tusulanums Forlag, 2006.
828 sider. 475 kr.).

Den radikale historiker Erik Arup (1876-1951) er særlig kendt for sin Danmarkshistorie, der devaluerede de hidtidige helteskikkelser og anbragte ukendte og bønder på piedestalen. Thyge Svenstrups disputats om ham drager mange nye ting frem og viser, hvordan historiesynet og ideologien stadig skil- ler vandene.

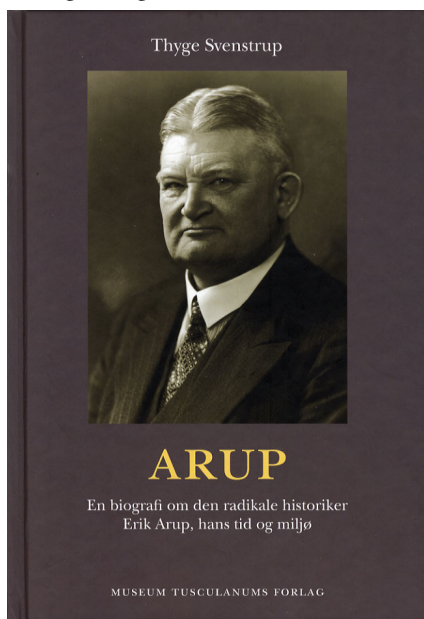
Overskriften i Svenstrups 1. kapitel hedder: "Troen på, at menneskene vil det bedste for hverandre". Disse ord var Arups egen karakteristik af det grundsyn, han skrev historie ud fra. Herimod indvendte kollegaen C.O. Bøggild-Andersen træffende, at så er der rigtig nok ikke plads til "en krigerisk fædrelandsfølelse" som nødvendigt element for, at et land kan bestå. Historikeren E. Ladewig Petersen supplerede om Arups grundsyn: "Det bærende led i det arupske helhedssystem er åbenbart det menneskelige samfunds arbejde for vækst og velfærd, ikke i indbyrdes eller gruppevis konfrontation, men netop fremfor alt i samarbejde."

I Arups materialistiske historieopfat- telse var endvidere de økonomiske fak- torer afgørende. Der blev kun lagt ringe vægt på nationalfølelse og idestrømnin- ger.

På mange måder er Arups historiesyn blevet det dominerende i dag, både i forskningen og populært, hvilket er en fundamental årsag til, at så mange står dumt måbende over for nutidens "irrationelle" civilisationssammenstød, fremmedskepsis og fundamentalisme. At anse mennesket som en i alt væsent- ligt rationel og godmodig størrelse er farligt, særlig hvis dette syn dominerer i en lille nation.

I 1927 udpegede Arup præcist svaghe- den ved megen humanistisk forskning: Hvis en farmaceut ville hævde og fast- holde forældede og urigtige meninger om cyanalium, ville det meget hurtigt hævne sig. Hvis en ingeniør projektere- de en bro forkert, ville den styrte sam- men. Men at en historiker stadig fast- holdt og fremsatte forældede og urigtige forklaringer af fortidens begivenheder, bevirkede ikke, at han faldt død om. Det

skaffede ham tværtimod endnu større anseelse og ære som en idealistisk an- lagt personlighed, der selv i sin høje alderdom trods alle afgørende modbevi- ser fastholdt og atter og atter fremsatte sin ungdoms mening om fortiden, der stadig syntes ham videnskabens evigt- gyldige sandheder. Dette var hoved- grunden til, at åndsvidenskaberne stod så langt tilbage for naturvidenskaberne: Åndsforskerne havde ikke "naturens knyttede næve" lige i synet, hver gang de sagde noget forkert.

Arup brugte denne sammenligning mod de konservative historikere, men så åbenbart ikke, at den med endnu større ret kunne bruges mod de radika- le. To verdenskrige oplevede Arup uden at formå at ændre grundlæggende syn, han blev blot desillusioneret uden at erkende de positive nationale sand- heder. For ham var den sønderjyske bevægelse udtryk for "hadet til Tysk- land". I 1938 foreslog han som mod- vægt mod chauvinisme, nazisme og fascisme, at skolens fædrelandsunder- visning blev afskaffet for at erstattes af "hjemstavns-undervisning". De natio- nale danske historikere var efter Arups mening "forfærdede over, hvad det var, de arbejdede med til, særlig i de år, da nationalismen i de nyere former af fascisme og nazisme så højst virk- ningsfuldt trængte sig frem med magt." (Dansk nationalisme var dog netop en modvægt mod disse!). Under 2. verdenskrig førte Arups pacifisme til, at han udtrykte ønske om fredelig underkastelse under tysk overherre- dømme: "Vi må forstå, at det er Euro-

pas forenede stater, vi ser opstå i disse tider." Endnu i sin afskedsforelæsning som historieprofessor i 1946 advarede han mod, hvad han anså for historie- forskningens to største farer, nationa- lismen og traditionalismen: Det gjaldt om at se historien fra et "fordomsfrit" synspunkt.

Kort sagt en total blindhed over for bjælken i eget øje, og konkret manglen- de evne til at skelne mellem nazistisk imperialism og legitim nationalisme, og til at indse nødvendigheden af at forberede sig på krig for fortsat at kunne leve i fred og være herre i eget hus.

Ærgerligt nok underkaster Svenstrup ikke Arups syn en særlig kritisk gen- nemgang, men spiller generelt med på hans linje på en facon, der næppe ville blive tilladt i en disputats om en "nationalistisk" person. Svenstrup skri- ver endda i sin afslutning, at det er "for tidligt fra højreorienteret hold at forkyn- de budskabet om det radikale historie- paradigmes sammenbrud, selv om disse kræfter klart nok gerne ser en rehabilite- ring af intuition, divination, fantasi, finderspidsfornemmelse, tradition og kristendom i historiefaget og en dertil svarende eklektisk, subjektiv metodolo- gi, der skal legitimere resultaterne. Kri- tik, rationel argumentation og dokumen- tation (videnskab) er konservatismens akilleshæl."

Det er da netop radikalismens akilles- hæl, hvilket Svenstrup kun bekræfter, både med sit eget usaglige udfald og sin gennemgang af Arups yderst subjektive indfaldsvinkel! Svenstrup forsvarer empirismen og positivismen i den radi- kale historievidenskab med, at de er nødvendige for den moderne samfunds- videnskabs mål: At lave forudsigelser af kollektiv social adfærd, hvis de fornød- ne data (kilder) er til stede. Men det er jo netop dét, de radikale har vist sig så eklatant uduelige til lige fra starten! De har altid proklameret fred og grænse- løshedens evangelium, indtil realisterne som sædvanlig fik ret og måtte overtage. "Brændt barn skyr ilden", men de radikale prøver helt forfra igen og igen...

Svenstrup skildrer i detaljer Arups gentagne stræben efter at kue og margi- nalisere konservative historikere, særlig Vilh. la Cour, i deres forsøg på at opnå embede m.m. Ganske illustrativt endnu i dag for, hvordan de, der "tror på, at menneskene vil det bedste for hveran- dre" fastholder magten ved alskens ma-

nipulation og lumpenhed grænsende til bevist svindel.

Svenstrup fastslår, at Arup sympatiserede med de kræfter i dansk historie, der vil fremme demokratiet og ligheden. Bøndernes fredelige arbejde så han som langt vigtigere bidrag end indsatsen fra dem, der fra Niels Ebbesen og frem har handlet konkret for Danmarks eksistens. Men kun denne kamp sikrede dog rammerne for alt det andet!

Man må imidlertid indrømme, at Arup med egne ord ville give en skildring af Danmarks historie, ”der gav udtryk for den selvbevidsthed, som det danske folk med rette kan nære.” Danskerne bør være stolte af *både* vore helte og af folkets arbejde i hverdagen. Alt for længe har disse to elementer stået som modsætninger. Kun få store forfattere, såsom Thorkild Gravlund, har formået at give det menige folk en fremtrædende

plads i en nationalistisk syntese. Arups fremstilling var trods mange enkeltfejl ikke forkert som sådan, blot ukomplet og ensidig. At hans arvtagere aldrig vil give den nationalkonservative historiskrivning samme indrømmelse, men stadig grundlæggende forkaster den, viser, at kampen fra Arups tid om Danmarks sjæl stadig er i fuld gang.

Peter Neerup Buhl

Et skønt forbillede?

Ibn Ishaq: Muhammeds liv. (Foreningen Dansk Kultur, Forskningsforlaget Rafael, 2006. 64 sider.

Islam som såkaldt religion står og falder med Muhammed-figuren. Hans eksempel udgør derfor det absolutte forbillede for alle »rettroende« muhamedanere.

I denne bog dokumenteres en del autentiske episoder fra Muhammeds liv, lige fra hans barndom og »kald« til »profet«, hans magtkamp, forholdet til jødiske og andre stammer og til hans død i år 632.

Bogen blev til ca. år 750. Ibn Ishaq var hofskriver for kaliffen af Bagdad.

Der bringes i bogen historier fra den tidlige (Mekka) og senere (Medina) periode, hvor de sidste er de mest autentiske.

I en historie fortæller han sine fæller om sin barndom, hvor han vogtede lam, og der fik besøg af overjordiske skikkelser, som vurderede ham til at veje tungere end alle andre mennesker til sammen ¼

En jødisk nabo fortalte om sin religions tro på genopstandelse, regnskabet dag, paradiset og helvede. Disse påstande blev senere til en del af »Allahs lære«, som Muhammed senere blev »budbringer« for. Til den tid ville han udgyde blod og tage kvinder og børn til fange fra dem, der gik imod ham. Og da det skete, gik en del jøder over til islam, og reddede derved liv, ejendom og deres familier.

Der berettes om, hvordan de første vers af koranen »sendtes ned« til budbringeren under den første ramadan. Og Allahs ordrer (herunder delingen af krigsbytte) kom lige før nedkæmpningen af polyteisterne ved Badr.

Muhammed anklagedes for falsknerier, men så kom Gabriel med åbenbaringer, hvori han fik løfte om »sejr i denne verden og belønning i den næste«! Allah havde jo ikke svigtet profeten, men gjort ham rig (gennem røverier!) Og han blev formanet til ikke at være stolt,

hård eller ondskabsfuld, når de underkastede sig.

Da Quraysh-stammen kaldte ham for en løgner og en besat, truede han dem med massedrab, og det skræmte dem ...

Stammens stærkeste mand brødtes med ham, men tabte. Derpå overbeviste han denne gennem et under, hvor han kaldte på et træ, der kom helt hen til ham, hvorefter han sagde det skulle gå tilbage til sin plads – og det gjorde det!

Efter en tur til Jerusalem besøgte han de syv himle via en himmelstige, og kom til Vogterens Port, som ifølge historien bevogtedes af hele 144 millioner engle!

Der traf han Malik, Helvedes vogter, og fik lov til at skue ned i flammerne. Og vores forfader Adam, der gennemskuede de afdødes sjæle, og derfor fyldtes med afsky over de vantrø og syndige, hvoraf mange beskrives i denne historie ...

I de andre himle mødte han alle traditionens forfædre fra de hellige skrifter ...

I næste historie nedkaldte profeten forbandelser over sine kritikere, og de døde virkelig – ifølge beretningerne!

Da flere stammer bestred hans budskab, fik han åbenbaringer, der tillod ham at bruge magt. Han skulle bekæmpe dem, indtil der ikke længere var nogen vantrø tilbage, og til kun Allah blev tilbedt ...

De troende skulle være hinandens venner, ikke de fremmede. En pagt mellem muslimer, jøder og Medinas indbyggere afgjorde, at der skulle betales løsepenge eller i stedet for hævn blodpenge...

Muhammets mænd plyndrede en karavane med jødiske handelsfolk, og dræbte de fleste af dem. De ville så give ham en femtedel af byttet. Han bebrejdede dem det, fordi det skete i den hellige måned. Men da et nyt budskab kom ned fra oven, blev de tilgivet, fordi de dræbte var vantrø, og han modtog byttet. Derefter blev det obligatorisk, at

profeten skulle have en femtedel af alt bytte. For at forkaste budskabet var værre end plyndring og nok så mange mord ...

Budbringeren bad Abu Bakr om Aishas hånd, da hun var seks år, han fuldbyrdede ægteskabet da hun var ni, og hun var hos ham, til han døde ni år senere. Han havde fortalt hende, at han så en engel bære hende i silkestof, og at han havde bedt denne om at afdække hende. Derfor følte hun, at det var Allahs vilje ...

Efter slaget ved Badr var Quraysh-stammen blevet ræd for at følge den sædvanlige rute, og valgte derfor en nordligere. Budbringeren sendte sin krigsherre Zaid derop, der tog en masse sølv som bytte. Derefter hånedes Quraysh-stammen, da Zaid sande hjælpere var Allahs engle!

Muhammed sagde: »dræb alle jøder, der falder i din magt.« En del blev dræbt, og det fik mange til at acceptere islam, simpelthen for at undgå døden. En af dem udtalte: »Ved gud, en religion, der kan få dig til at gøre det (altså skære hovedet af ham) er enestående!«, og så konverterede han. Han turde ikke andet ...

Så fik Muhammed besøg af ærkeenglen Gabriel, som befalede ham at angribe Quraysh-stammen. Belejringen varede i 24 døgn, og jøderne var efterhånden så desperate, at nogen foreslog at konvertere for at skåne liv, ejendom, kvinder og børn. Det blev dog afslået, men det endte med, at de overgav sig til Allahs dom. Den lød på, at alle mænd skulle dræbes, deres ejendele fordeles, og kvinder og børn skulle tages som fanger. Ca. 750 mænd endte i en massegrav med afhuggede hoveder. Til det sidste forstod de ikke, at de skulle lide døden ...

Derefter fortælles om en del snigmord, og morderne berømmes for deres udåd. For de var jo »Allahs fjender« ...

Der indgikkes en fredsftale med resten af stammen, men trods den slagtede

profeten sine ofre, fordi de var polyteister. Det blev naturligvis tilgivet i en ny sura.

Da profeten erobrede al-Qamus, blev to kvinder bragt til ham, og da den ene af dem så de dræbte jøder, blev hun helt hysterisk. »Fjern denne hun-djævel fra mig«, sagde han. Den anden, Safiya, tog han til sig, fordi hun foretrak Muhammed frem for sin voldelige ægtemand. Da en fange nægtede at fortælle om en nedgravet skat, tortureredes han næsten til døde, før han blev halshugget.

Alle de stammer, der overgav sig for at undgå døden, måtte til gengæld aflevere alt, hvad de ejede og havde. F.eks. blev Khaybar muslimernes bytte, og Fadak Muhammeds personlige ejendom.

Profeten giftede sig med Safiya, og tilbragte derpå natten med hende i sit telt. Abu Ayyub vogtede udenfor med sværdet beredt. »Budbringeren« spurgte ham hvorfor, og han svarede: »Jeg frygtede for dig, fordi du havde dræbt hendes fader, hendes mand og hele hendes folk, og hun var vantro indtil fornylig« Og Muhammed velsignede Abu Ayyub.

Efter nogle plyndringstogter fuldførte han den tidligere afbrudte pilgrimsfærd til Mekka. Hans mænd skulle nedkæmpe al modstand der, plus nogle, der skulle dræbes uanset, fordi de var frafaldne eller havde kritiseret profeten, herunder to syngepiger og Sara, der blev trådt ned af en rytter på hest og dræbt.

På sejrsmiddagen fandtes 360 gudestatuer i byen, som alle faldt knust om, da profeten pegede på dem med sin stav ...

Også alle gudestatuerne omkring Kaa-baen blev indsamlet, brændt og knust. »Løgneren er forsvundet«, erklærede han!

Så startede han felttoget mod Hawazin, og hans folk tog 6000 kvinder og børn til fange, samt røvede store mængder får og kameler. Da de accepterede islam, fik de deres koner og børn tilbage ...

Da oppositionen mod ham havde bygget en moske, lod han den nedbrænde, idet han adlød en ny åbenbaring fra oven. Da han havde nedkæmpet Quraysh, kom arabere fra alle retninger for at underkaste sig, da de nu vidste, at han ville sejre over dem alle. Ifølge Muhammed fik de dermed Allahs tilgivelse i en ny sura ...

Da en kvinde kom til ham og spurgte, hvilke rettigheder en mand havde over

sin kone, svarede han: »Stakkels du, en kvinde kan aldrig opfylde sin mands rettigheder, så gør du dit yderste for at opfylde, hvad du kan. Om du så gik tilbage og fandt ham med pus og blod løbende ud af næseborene, og du sugede det, indtil det var helt væk, ville du ikke have opfyldt din pligt.« (Mænds rettigheder over kvinder er ubegrænsede ...)

Da sendebude kom med et brev, ifølge hvilket kun halvdelen af Arabien tilhørte islam, kom en ny sura: Jorden tilhører Allah. Han lader dem af Sine væsener,

Muhammed på besøg i Helvede, hvor ulydige kvinder tortureres. Persisk billede fra 15-hundredetallet

Han vælger, arve den, og resultatet er fromhed.« (En global erobningsplan)

Der bringes en oversigt over de 27 slag (med plyndringer og forfølgelser), budbringeren selv deltog i, og han kæmpede personlig i ni træfninger ...

Så følger skildring af blodige togter og af en kvinde, der blev dræbt på yderst brutal vis. Kvinderne var retsmæssigt krigsbytte for Muhammeds kumpaner ...

Plyndringerne gik ud over jøder og alle andre »vantro«. Nogle af dem troede på muslimerne, og fulgtes med dem til profeten. Da en af dem anede uråd, fik han benet hugget af, og resten blev dræbt ...

En stammeleder, Khalid, der ville gå til modangreb, blev snigmyrdet. Morderen fik som tak en stav af profeten, et bevis på adgangen til paradiset ...

Nye togter førtes mod stammer i Syrien, hvor alle blev dræbt skånselsløst ...

Efter drabet på Abu Afak udtrykte kvinden Asma vrede over islams troende i et anklagende digt. Muhammed hørte om det og forlangte hende snigmyrdet. Det skete, og profeten takkede morderen ...

Dagen efter accepterede mange mænd islam, fordi islam viste sin styrke, d.v.s. sin nådesløse grusomhed ...

Da budbringeren blev dødeligt syg, sagde han, at han valgte paradiset frem

for denne verdens skatte. Aisha fortalte, at han ønskede at blive plejet i hendes hus, og hans mange andre koner accepterede. Kort efter døde han. Han hævdedes at været sendt med sandheden fra Allah ...

Det var i år 632, og hans sidste budskab fra oven gik ud på, at hans enker ikke måtte gifte sig igen. Det gjorde den da 18-årige Aisha til enke for livstid ...

I de fleste nutidiges øjne er denne »profet« et eklatant eksempel på et virkeligt slet menneske – men for alle muhamedanere et stort og rent forbillede. Muhammed hørte helt afgjort ind under typen af karismatiske despoter, i lighed med Stalin og Hitler. Og han var ganske smart til at udnytte overtroens magt ...

Hans skrupelløshed bliver konsekvent skamrost. En ægte »budbringer«, hvis sådanne overhovedet forekommer – ville være ydmyg, ikke selvforherligende! Han kunne dog af og til være nådig – på samme måde som en mafiaboss ...

Det er ikke koranen, der er det vigtigste for enhver troende muhamedaner, men haditherne, hvortil denne bog tilhører. Det dårlige eksemplets uhyre magt ...

Muhammed var selv en voldspsykopat – så det kan vel ikke undre nogen, at hans lære forherliger denne type! Og at Allah godkendte alle hans ugeringer, kan vel heller ikke undre nogen – Muhammed havde jo selv opfundet denne gud ...

Som der står i sura 33.21: »I har i Allahs sendebud Muhammed et skønt forbillede«. Men hvis en sådan person er et forbillede, kan det kun være for røvere og banditter – og som historien viser, inspiration for imperialistiske gangstere ...

Imamerne er som nazistiske gauleitere – de kræver respekt for deres Hitlerfigur. Og de »røde« nazister på den såkaldte venstrefløj giver dem hen ad vejen ret ...

Og en erobring ved hjælp af barnevogne kan kun forhindres ved at fjerne barnevognene fra Europa ...

Enhver, der ikke lider af »islamofobi«, er enten hjernevasket idiot, rablende gal – eller er en stinkende skabsfascist ...

Islam er én stor hjernevask-maskine, der forfører åndeligt ubefæstede – og medfører en moralsk retardering af dem ...

Bent Jacobsen

Mod strømmen

Marine Le Pen:

À contre flots.

(Éditions Grancher, 2006. 322 sider. 20 euro).

Jean-Marie Le Pens efterfølger som Front Nationals ansigt udadtil, hans datter Marine Le Pen (født 1968), har skrevet en meget læseværdig kombineret erindrings- og programbog.

Det har ikke været nemt at være barn af Le Pen i det venstredrejede franske skolesystem. Men Marine Le Pen nåede trods hårrejsende chikane at blive succesfuld advokat, der mere og mere tog sig af faderens partis sager, indtil hun pga. sin sympatiske og velformulerede fremtræden blev dets nye mediestjerne.

Hun er internt i partiet blevet beskyldt for at opløse partiets holdninger for meget for at opnå regeringsmagt, men i det væsentlige står hun fast: Omdrejningspunktet i hendes politiske indsats er "forsvaret af mit land," fastslår hun flere gange. Og det viser hendes virke og argumentation også. Hvad hun har givet afkald på, er de dumme udskejelser og unødvendig roden op i historien. Det er fremtiden, kampen gælder.

Men hun giver også et intimt portræt af sin far, der åbenbart ikke er den racist og revisionist, medierne portrætter. Han har blot en verdensanskuelse, i hvilken det enkelte individ er umådeligt lille i en flere årtusinder lang historie, hvor fædrelandets jord har oplevet massakre på massakre og er vædet i blod. I dette store perspektiv bliver de fleste begivenheder "en detalje", også kz-lejrene.

Marine Le Pen er mere nede på jorden. Hun skriver indigneret om forholdene for de svageste franskmænd og har endda som advokat forsvaret ind-

vandrere, hvilket fik en gruppe advokater til at protestere mod den "skændsel", at Le Pens datter betros dette hverv. Men hun vil have, at alt går korrekt til efter republikkens ånd og regler.

Marine le Pen med sin bog

Den sekulære stats rettigheder, holdt sammen af nationen, er Front Nationals syntese, som Marine Le Pen imidlertid ser truet af opløsning pga. tildeling af særrettigheder til mindretal. Dertil kommer den rent økonomiske opløsning, hvor de svageste bliver ofre. Nationen er "det eneste gode for dem, der ikke har andet." Som Marine Le Pen fastslår, virker Keynes' velfærdsmodel kun i et økonomisk rum, der er lukket af grænser.

I bogen er der fyldig dokumentation af Frankrigs nedtur, og efter gennemgangen kan forfatteren undre sig over, at de etablerede politikere ikke går i gang med at løse problemerne i stedet for at søle budbringerne i Front National til. Som hun skriver: Når der er et udbrud af fugleinfluenza, anklager man da ikke dyrlægerne eller undersøger deres hoveder!

Marine Le Pen accepterer, at ikke alle muslimer kan sendes ud, men de, der bliver, skal assimileres, ikke blot inte-

greres. At give afkald på elementer af sin kultur for til gengæld at blive optaget i sit nye fællesskab er efter Marine Le Pens mening et rimeligt bytte. Det er ubestrideligt, at man må øve vold på sig selv for at blive assimileret, men det er af og til nødvendigt.

Marine Le Pen viser udførligt, hvordan Nicolas Sarkozy aldeles ikke er en seriøs erstatning for Front National. Lederen af Unionen af Islamiske Organisationer i Frankrig, Lhaj Thami Breze, der er en ven af Sarkozy, har udtalt, at "koranen er vor forfatning". Sarkozy er da også gået i brechen for offentlig finansiering af moskeer (et brud med den sekulære republik) og har støttet indførelsen af den positive diskrimination, ligesom han går ind for indvandring af de bedste hoveder fra u-landene, som derved fratages deres mest værdifulde ressource. Sarkozy er kort sagt blot som andre borgerlige politikere, der vil erobre stemmer, men konkret leverer varm luft.

For Marine Le Pen er politik, når den praktiseres af ordentlige mennesker, den mest noble af alle kunstarter: "Den består i at beskæftige sig med andre, fordi alle ikke kun kan beskæftige sig med sig selv. Den er den smukkeste prøve på agtelse og kærlighed til ens medborgere, fordi den først og fremmest går ud på at forbedre deres eksistens og sikre deres fremtid."

Front National er, hvad enten man kan lide det eller ej, det eneste franske parti med en konkret politik til forbedring af Frankrig, men desværre lader det til, at fiffige borgerlige politikere dér som i mange andre lande narrer befolkningen til at tro, at de vil gøre det nødvendige. Ak, hvor velkendt...

Peter Neerup Buhl

Rekordstor indvandring

I første halvår af 2006 blev der givet opholdstilladelse til i alt 19.757 personer.

I første halvår af 2007 blev der givet opholdstilladelse til i alt 23.715 personer.

Fra slutningen af 1. halvår 2006 til slutningen af 1. halvår 2007 voksede folketallet med 22.848 personer fra 5.457.415 til 5.434.567.

En formildende omstændighed er, at de fleste indvandrere nu kommer fra Østeuropa, de kommer for at arbejde og skaber ingen nævneværdige problemer.

Ubesvaret spørgsmål om definition

Læserbrev i Politiken d. 26/7 2007:

I Politiken 22/7 omtales Den Danske Forening som "højreekstrem". Som foreningens formand tegner jeg foreningens synspunkter, og benævnelsen må da omfatte mig personligt.

"Højreorienteret" bruges traditionelt om folk, som hylder "Gud, konge og fædreland".

Om mig selv kan jeg oplyse, at jeg har meldt mig ud af folkekirken og er ateist. Jeg betragter kongehuset som et fortidslevn og så det gerne afskaffet.

Min patriotisme er temmelig begrænset. Jeg er varm tilhænger af internationalt samarbejde og er for øvrigt den eneste på min villavej, som ikke har en flagstang. Jeg kan derfor næppe anses for højreorienteret.

Politiken udelod disse afsluttende linier og har endnu ikke svaret:

Hvordan jeg på den baggrund kan omfattes af benævnelsen højreekstrem, vil jeg overlade til Politiken at redegøre for.

Jeg venter spændt.

Foreningsnyt

Møde i København

Emne: Har vi svigtet serberne?

Sted: Prismen, Holmbladsgade 71, 2300 København S

Lokale: Innovatoriet (i stuen)

Tid: Fredag d. 26. oktober kl. 19:00

Taler: Poul Vinther Jensen

Møde i Roskilde

Hvordan kommer vi videre?

Mødet henvender sig til kreative medlemmer, som har gode ideer, og til medlemmer, som vil føre dem ud i livet

Sted: Kildegården, Helligkorsvej 5, lokale 454

Tid: Onsdag d. 7. november kl. 19:30

Talere: De fremmødte (medlemmer af styrelsen lytter)

Generelt om møder: Hold øje med mødekalenderen på foreningens hjemmeside www.dendanskeforening.dk

Fra postkassen

Voldsmosespillet i sidste nummer af Danskeren gav anledning til en del of-fentlig omtale og mange kommentarer fra både venner og fjender af Den Danske Forening.

Nogle eksempler på de indløbne kommentarer:

"Voldsmosespillet" er det mest spændende og lærerige spil jeg længe har set. God idé!

Jeg er ikke helt holdt op med at grine endnu. Helt Suverænt fundet på - jeg tør slet ikke tænke på hvor mange der har været ved at kvæles i deres cafe latte, da de har læst om det i Politiken eller hørt

det i dennes elektroniske afdeling, "Dhimmi's Radio". Forargelsens bål brænder nok klart .. kan se de sædvanlige rødfascister allerede er ude med sharia køllen. Spillet har en sørgelig relevant baggrund, det ved jeg, men hold op hvor er det morsomt.

Fedt spil. Ungerne er vilde med det. Vi har det på den bærbare - så skulle der gerne blive ro på bagsædet, nå vi skal ned ad Autobahnen på ferie...

Det er utroligt hvor hurtige folk er til at trække racisme-paragraffen frem og true med den, når der bliver talt om dette emne.

Jeg håber hammeren bliver svunget over jer i retslokalet. Det ville fryde mig hvis det blev en rigtig omstændig dom, der virkelig drænedes jer økonomisk. Lede forpulede racistsvin.

Man skal være mere end syg oven i ro-en, for at se det morsomme i det spil...

Blandt de mere spøjse var nedenstående "Den Danske Forening-spillet", som ufrivilligt leverer en morsom parodi på de fordomme, som kredsen omkring DR og Politiken ville ønske, at der var hold i. Det fantasifulde spil er indsendt af Christian Andersen:
<http://www.chran.dk/ddf-spillet/>

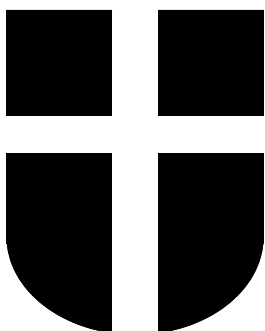
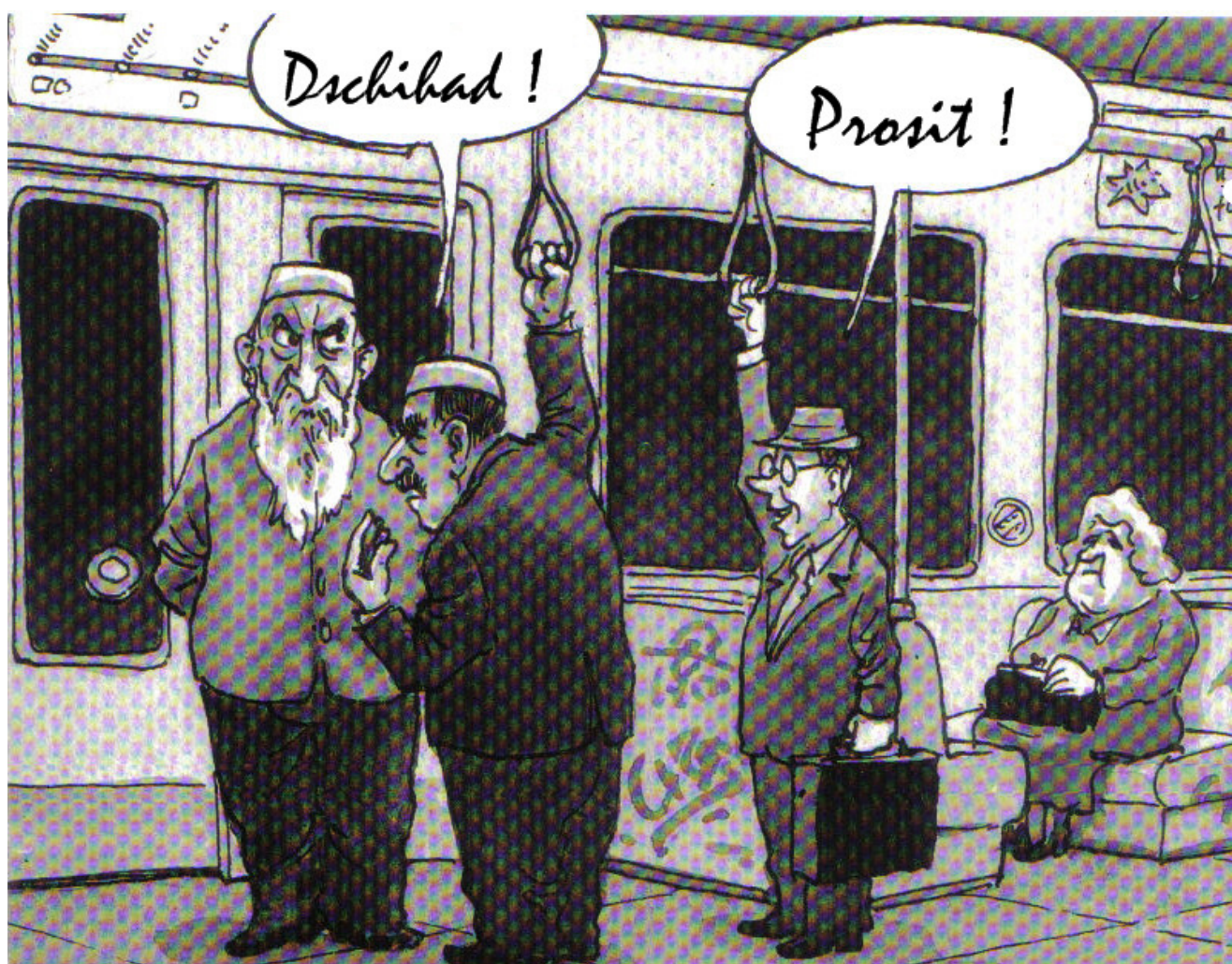
Den Danske Forening-spillet!

oplevel hvordan det er at være medlem af
Den Danske Forening!
(nu uden bræt!)

1. På vej hjem fra dit arbejde stopper du for at købe noget mælk til din morgenmad. Du er dog ikke i stand til at regne ud om du har nok penge med, og må undvære morgenmad. Sid over i den næste runde.
2. Du læser i avisen en artikel om illegal indvandring i USA. Du planlægger en ½-times brandtale til dine kolleger, men da du kommer på arbejde gider ingen høre på dig. Ryk to felter tilbage.
3. Din søn spørger om hjælp til sin 2. classes danske stil, men du må opgive at hjælpe, da du støder på et ord med mere end 2 stavelser. Ryk fire felter tilbage. En. To. Tre. Fire.
4. Dine kammerater i Den Danske Forening opdager at du har en hemmelig, muslimsk kæreste, og du bliver tvunget til at forlade foreningen. Ryk tilbage til Start.
5. I kolonihaven flytter en muslimsk familie ind, to huse nede ad vejen. Din søn begynder straks at lege med sønnen, Muhammed. Du bliver nødt til at rykke ud af kolonihaven i skam. Ryk otte felter tilbage.
6. På forældremødet i skolen, bliver du til grin, da du ikke kan ordene til "Bro, Bro, Brille". Ryk ni felter tilbage.
7. Du råber "Perker" efter en muslimsk mand på gaden. Kort efter dukker to af hans danske venner op, og de giver dig alle tre et lag tæsk. Sid over i de næste to runder.
8. Din kone forlader dig, fordi du er en så stor taber. Ryk tilbage til Start.
9. Du beslutter dig til at lave et brætspil, hvor du gør grin med forholdene i Vollsmose. Flyt ud af landet.

En af hverdagens små misforståelser

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*